

zafere kadar

GENÇ YOLDAS

Sayı: 06 | Mart 2026 | 50 TL

İSSN 3023-6371

**şimdi devrim
zamanı!**

Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi
Sayı: 06
2026

Dergiye Ulaşabileceğiniz
Adresler |

İstanbul:
Şişli: Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Merkez Mah. Hasat Sok.
Sebil Apt. No:9 K:4
Yolda Sahaf
Nostalji Kitap Kafe

İzmir:
Mücadele Birliği Gazetesi Temsilciliği
Muhittin Adem Cd. No:32 (Konak)
Yakın Kitapevi (Alsancak)

Adana:
Mücadele Birliği Gazetesi Temsilciliği
Kuru Köprü Mah. Özler Cd.
No: 41 Özden İş Merkezi K:6 D:71
Ucuz Roman Sahaf
Dem Kitap Kafe
Karahan Kitapevi Özel Şube
Karahan Kitapevi İnönü Parkı

Tasarım - Sayfa Düzeni
Merve Yeşilova

Sor. Yazı İşl. Müdürü: Ezgi YERGİN

Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni
Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım
Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd.
Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN

Adres: Mecidiyeköy Mah.
Kervangeçmez Sok. Tomurcuk Blk.
No:14/4 Şişli - İSTANBUL
Tel: 0 (212) 533 32 57

Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya
ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.
Şti - Davutpaşa Cad. Güven İşMerkezi
No:83 B Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL
Tel: 0 212 5012120

İçindekiler

üniversitelerimizde anti-faşist mücadeleyle özgürleştireceğiz.....	4
iktidar emeğin gelecek gençliğin olacak	8
türk ve kürd halklarının mücadele birliğini kuralım	12
gençlik içinde yozlaşma ve çeteleşmenin nedenleri.....	16
4000 liralık müjde.....	22
çarkta kan, cepte kâr.....	24
işbirlikçiyi yık NATO'yu dağıt	27
yurt koşulları değil hapis koşulları	29
anti-emperyalist mücadeleyi büyütelim.....	32
haber: "nicolas" film gösterimi	35
şovenizme karşı proletarya enternasyonalizmini büyütelim.....	37
şiir	38
kitap tanıtımı: "maurice"	40
şimdi devrim zamanı	44
bülten.....	46

İletişim

**Senin de söyleyeceklerin var, biliyoruz.
Üretimlerini bize ulaştır, sesimize daha çok
genç yoldaşımız ortak olsun.**

instagram: @genc.yoldas

x: @gencyoldas1

merhaba genç yoldaş!

Dünya halklarının, emekçi sınıfların ve öğrenci gençliğin yoğun baskılar altında olduğu bu dönemde, seni dergimiz 'Genç Yoldaş'ın 6. sayısı ile karşılayabilmenin mutluluğunu yaşıyoruz. Biz sana yeni sayımızla ulaşırken, her geçen gün yaşamlarımızın her alanında kapitalist ve emperyalist dünyanın çürümüşlüğü ve vahşiliği gün yüzüne çıkıyor. Dünya genelinde emperyalist savaşlar, Türkiye'de ise ekonomik, sosyal ve kültürel krizlerin doğurduğu yoğun bir iç savaş ve kızgın bir devrimci durum... Biz gençler, liselerde, üniversitelerde, işyerlerinde ve sokaklarda bu krizlerden payımıza düşeni alıyoruz. Ama artık, kapitalist düzenin yaşamlarımız ve aydınlık bir gelecek arasında ördüğü duvara karşı mücadele etmenin zamanıdır. Bu mücadelenin en güçlü silahlarından biri ise, devrimci teorimizdir. Bu nedenle önümüze çıkan engellere, imkansızlıklara aldanmadan; devrimci, ilerici gençlik olarak yazmakta, çizmekte ve üretmekteki ısrarımızı ortaya koyuyoruz. Dergimizin yeni sayısını, geleceksizliğe hapsedilen gençliğe ulaştırarak akademik ve politik olarak özgür bir geleceğe ulaşmanın adımlarını atıyoruz.

Dergimizin elindeki 6. sayısında; lise ve üniversitelerimizdeki problemlere, MESEM'lere ve çocuk işçi katliamlarına, üniversitelerde anti-faşist mücadeleye, gençlik içindeki çeteleşme ve yozlaşmaya, barınma sorunlarına, anti-emperyalist mücadeleye, toplumsal travmalara, Türk ve Kürt gençliğinin mücadele birliğine, edebiyat ve sanat alanında incelemelere dair yazılar bulacaksınız.

Dergimizi okuyup, okutup yorum ve görüşlerini dergimizin sosyal medya hesaplarından bize bildirebilirsin. Bir sonraki sayıya istediğin herhangi bir konuda okur mektubu yazmak ve Genç Yoldaş ekibine katılmak istersen, yine mesajını bekliyoruz.

Hayallerimize ve geleceğimize giden yolda birlikte yürüyelim,
çalınan yaşamlarımıza karşı sözümüzü birlikte söyleyelim
Genç Yoldaş!

üniversitelerimizi anti-faşist mücadelemizle özgürleştireceğiz

ARDEN HEVİ

Faşist kapitalist sistem, elini sürdüğü ve temasa girdiği her şeyi kendisi gibi yozlaştırmakta ve çürütmektedir. Çürüme ve yozlaşma sadece sisteme ve onun temsilcilerine içkin olan bir şey değildir. Kapitalizm, temasa geçtiği her şeyi etkileyen ve çürüten bir enfeksiyondur.

Sermaye, kendi tarihsel gelişmesi içerisinde dev boyutlarda birikmiş ve bir avuç tekelin elinde toplanmıştır. Sermaye, büyümesini artan miktarlarda sürdürebilmek için toplumsal yapının her noktasına girmiş ve işlemiştir. Üniversitelerimiz bu süreçten muaf değil; aksine en çok etkilenmiş ve çürümüş kurumlar hâline gelmişlerdir.

Devlet üzerinde iyice egemen olan sermaye, üniversitelerimizi kendi çıkarlarına uygun olacak şekilde biçimlendirmekte ve üniversiteler gittikçe sermaye dostu, öğrenci düşmanı olan kurumlar hâline gelmektedir.

Faşist devlet, bürokratik düzenlemeler ve eğitim reformları adı altında üniversiteleri tekrar biçimlendirmiş ve bunu yaparken sermayenin kârlarını artırmaya odaklanmıştır. Eğitimde yapılan dönüşümler, emperyalist devletlerin ve işbirlikçi burjuvazinin fikri ve onayı alınarak gerçekleştirilmiştir.

Bu dönüşüm sürecinin en büyük saldırılarından birisi, 2010'lu yıllarda

başlanan yapısal dönüşümler ile YÖK'ün yeni bir biçim alması ve "Yeni YÖK" adıyla anılmaya başlanması ile başladı. Yeni YÖK'le beraber üniversite-sanayi iş birliğine yönelik "sessiz devrim" tabiriyle düzenlemeler hayata geçirildi. Buna göre meslek yüksekokullarının organize sanayi bölgelerinde açılması ve iş yeri odaklı eğitimin teşvik edilmesi uygulamaları başlatıldı. Üniversitelerde sermaye şirketi statüsünde Teknoloji Transfer Ofislerinin kurulmasına destek verildi.

Tekno-kent ve tekno-parklar ile sermaye ile üniversiteler iç içe geçti.

Bu sürecin öğrenci kitleleri ve birey psikolojisinde kanıksatılması için verilen eğitimin içeriği, sermaye sınıfının çıkarlarını destekleyecek şekilde tasarlanmış ve bireyin ancak "rekabetle" hayatta kalabileceği kabul ettirilmeye çalışılmıştır. Bir kişi çalıştığı şirkete ne kadar çok kâr sağlayabiliyorsa o kadar başarılıdır anlayışıyla bireyler gittikçe kısıtlanmış, bireyler arası rekabet kışkırtılmış ve birey, kendisinden önce bulunduğu şirketi düşünecek şekilde yetiştirilmiştir. Sermaye sözcülerinin ve temsilcilerinin üniversitelerde sık bir şekilde konferanslar vermesi ve devletin kontenjanlar veya yatırımlar dâhil tüm planını bu sermaye sözcülerinin kararlarına ve söylemlerine göre düzenlemeye başlaması, sermaye ve üniversite kaynaşmasını gözler önüne

Faşist devletin üniversiteleri sermayenin hizmetine sunması ve bu hizmetin kusursuz sürmesi için politik zor kullanılarak üniversite öğrencilerinin baskı altında tutulması durumu ancak devrimci, anti-faşist bir örgütlenme ve mücadele ile son bulabilir.

sermektedir. YÖK Başkanı Erol Özvar, 2024 tarihinde katıldığı bir toplantıda şöyle söylemiştir: "Rektörlerden ve mütevelli heyetinden istirhamımız; gerek sağlık, gerek mühendislik, gerek sosyal bilimler alanında artık mezununa bir iş verme, kazandırma imkânı kalmamış, bu türden yetenekleri mezunlarına veremeyen programların bir an önce tespit edilip yerine iş dünyasının, özel sektörün beklentilerini karşılayacak, beceriler ihtiva eden programlar ihdas etmeleri ve tasarlamaıdır."

Üniversitelerimiz faşist sermaye devletinin ekonomik

kuşatması altındadır. Bu ekonomik kuşatmaya politik kuşatma da eşlik etmektedir. Bilindiği üzere 12 Eylül faşist darbesiyle kurulan YÖK, yukarıda da açıkladığımız gibi, bir yandan üniversiteleri şirketlere peşkeş çekerken diğer yandan öğrencilere ve eğitim emekçilerine ırkçı ve faşizan saldırılarda bulunmuştur. YÖK, kurulduğu günden bugüne ilerici öğrenci derneklerini kapatmış, ilerici ve muhalif öğretmenleri üniversitelerden ihraç etmiş, pek çok öğrenciyi okullardan atmış ve üniversiteleri özel güvenlik birimleri ve sivil polislerle doldurmuştur.

Sermaye nereye girerse karşısına geniş bir karşıt topluluk çıkarmaktadır. Sermayenin çıkarları ile halkın ve halk gençliğinin ekonomik ve siyasi çıkarları birbirine karşıttır. Sermaye gittikçe daha çok zenginleşirken ve toplumsal üretimden aldığı pay

gittikçe artarken, buna halkın gittikçe daha fakirleşmesi ve toplumsal üretimden aldığı payın gittikçe azalması eşlik etmektedir. Bunu daha yakından gösterebilmek üzere güncel birkaç örnek verelim:

Son zamanlarda yurtlarda ve üniversitelerde bakım ve denetim yapılmamasından kaynaklı çok fazla kaza ve olumsuz durumlar yaşadık ve yaşamaya devam ediyoruz. Yemekhanelerin özel şirket ve bankalara devredilmesiyle yemeklerin kalitesi düştü; pek çok arkadaşımız zehirlendi. Bunun yanında yemekhanelerde yemeklerin fiyatı gittikçe daha yüksek sayılara çıktı. Her ay devletten 3000 TL burs alan öğrenciler (çok sayıda öğrenci alamamaktadır), günlük yemekhane ücreti olarak 30-35 TL para ödemektedir. Yani aylık yaklaşık bursunun 3'te 1'i yemeklere gitmektedir. Devlet, sermayeye göstermiş olduğu bonkörlüğün küçük bir kısmını bile öğrencilere göstermemektedir. Çoğu öğrenci yetersiz ve düzensiz besleniyor, çok kötü şartlar altında çalışıyor ve mobbinge uğruyor; daha da kötüsü arkadaşlarımız intihar ediyor.

Bir başka güncel örnek ise Ankara Üniversitesi'nde DTCF öğrencileri tarafından başlatılan 0Cafe uygulamasıdır. "Kampüsteki işletmelere para kazandırmadan sosyalleşememe" nedeniyle kurulan 0Cafe uygulaması, öğrencilerin güçleri oranında katkı sundukları sosyal bir dayanışma ortamıdır. Her öğrencinin kendisinin getirdiği yiyecekleri diğer öğrencilerle paylaştığı, herkesin resim, müzik gibi yeteneklerini ortaya koyduğu,

sohbetler ettiği bu dayanışma ortamı, kurulduğu ilk günden beri faşist devletin, üniversitenin, polis ve güvenlik birimlerinin hedefi olmuştur. Toplumsal dayanışma ve toplumsal üretkenlik, devletin ve sermayenin düşmanıdır.

Sermayenin politik zoru işte burada devreye girmektedir. Halk gençliği özünde eleştirel ve sorgulayıcıdır. Sistemin mantıksızlığına ve akıl dışılığına karşı siyasi mücadeleye giriştiğinde, sermayenin ve onun devletin politik zoru hemen orada belirir; öğrenciler üzerinde baskı ve terör uygulanır. Ekonomik refah, nitelikli eğitim, demokratik üniversite, sağlıklı beslenme gibi en temel demokratik hakları ve talepleri için eyleme geçen öğrenciler, üniversitelere "güvenliği sağlamak" iddiasıyla alınan özel güvenlikler (ÖGB) ve sivil polisler tarafından saldırıya uğrarlar, gözaltına alınırlar veya tutuklanırlar. İşte burada bir yalan daha ortaya çıkmakta ve üniversiteye alınan ÖGB ve polislerin asıl işlevinin öğrenci gençliği baskı altında tutmak olduğu gerçeği gün yüzüne çıkmaktadır.

Faşist devletin üniversiteleri sermayenin hizmetine sunması ve bu hizmetin kusursuz sürmesi için politik zor kullanılarak üniversite öğrencilerinin baskı altında tutulması durumu ancak devrimci, anti-faşist bir örgütlenme ve mücadele ile son bulabilir. Faşizmin üniversitelere bir karanlık gibi çökmesi, ortada ne nitelikli eğitim ne de demokratik bir üniversite bırakmaktadır. YÖK'ten bu yana pek çok hükümet değişmiştir; ancak bu hükümetlerin anti-demokratik ve faşist özleri

değişmemiştir. Faşizm bir hükümet biçimi değil, devlet biçimidir. Faşizm ancak devrimci zora dayalı toplumsal bir devrim ile yıkılabilir. Çünkü faşizm, sermaye sınıfının en gerici, baskıcı ve terörist diktatörlüğüdür. Bu diktatörlüğü de üniversitelerde sonuna kadar uygulamaktadır. Öğrencilerin en haklı eyleminde veya örgütlenmesinde polisleri ve sivil silahlı faşistleri (daha 3-4 ay önce Hacettepe’de basın açıklaması yapan öğrencilere saldıran palalı faşistler gibi) okula dolduran bu faşist devlettir. 19 Mart Ayaklanması bu durumun yakın bir deneyimidir. Özgür üniversiteleri kurmak ve sermaye egemenliğini yıkmak, sömürü düzenine son vermek ancak devrimci zora dayalı bir toplumsal devrimle mümkündür. Eşit, bilimsel, paranın değil insanın gelişimini öne koyan bir eğitim sistemi; sermaye egemenliğinin altında değil, halkın egemenliğinin, halk demokrasisinin ve sosyalizmin altında mümkündür. Politik özgürlük ve demokrasi ancak örgütlü bir mücadele ile kazanılabilir. Halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi vermek isteyen tüm öğrenci dostlarımızı, “Politik Özgürlük Kazanılamadan Akademik Özgürlük Kazanılamaz” diyen DÖB saflarına davet ediyoruz!

İKTİDAR EMEĞİN GELECEK GENÇLİĞİN OLACAK

KAMBER ATEŞ

Marksist/Leninist ideolojinin temel ilkelerinden biri, sınıf mücadelesinin tüm toplumsal kesimleri kapsayan diyalektik bir süreç olduğudur. İşçi sınıfının öncülüğünde gelişen devrimci mücadele yalnızca fabrikalarda ve üretim alanlarında sınırlı kalmaz; eğitim kurumlarından sokaklara, gençlik hareketlerinden emekçi kitlelerin genel başkaldırısına kadar yayılır. Bizlere düşen ise yaşamda tam da bu diyalektiği somutlaştırmaktır. Çünkü kapitalist sömürü düzeninde üniversiteler ve liseler burjuvazinin ideolojik aygıtları olarak işlev görür. Politik özgürlük — yani emeğin iktidarı — sağlanmadan akademik özgürlük bir yanılısamadan öteye geçemez.

Eğitim sistemi, sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Lenin'in Devlet ve Devrim eserinde vurguladığı üzere burjuva devlet aygıtı, üniversiteleri kapitalist ideolojinin yeniden üretim alanı hâline getirir. Öğrenci gençlik bu sistem içerisinde ezilen bir kesim olarak; yetersiz burslar, niteliksiz yurt ve yemekhaneler, harç zamları, ulaşım zamları, dinci-gerici eğitim, sansür ve baskı, güvensiz kampüsler ve zor aygıtları gibi akademik sorunlar ile yüzleşir. Ancak bunlar izole koşullar değildir; kökleri kapitalist sömürüdedir. Politik özgürlük — yani proletaryanın diktatörlüğü altında emeğin iktidarı — kazanılmadan

akademik özgürlük reformist bir aldatmacadan ibarettir. Çünkü burjuva demokrasisi, gençliği sisteme entegre etmek için sınırlı “özgürlükler” sunar ama gerçekte üniversiteleri ticarethaneye, liseleri fabrikaya çevirir.

Türkiye’de 1960’lar ve 1970’ler bu gerçeğin somutlaşmış hâliydi. Öğrenci gençlik, kampüslerde başlayan mücadelelerini halk devrimine, emeğin kurtuluş mücadelesine bağlamadan başarıya ulaşamayacağını pratikte görmüştü. Deniz Gezmiş ve yoldaşları bu diyalektiği erkenden kavramayı başarmış devrimcilerdi. Onlar, öğrenci-gençlik hareketini kampüs sınırlarının ötesine taşıyarak sokaktaki emekçi kitlelere ulaşanlardı. Bu birlik, Marksist/Leninist ideolojinin gereği idi; gençlik işçi sınıfının müttefiki olarak devrimci bir rol üstlenmeliydi.

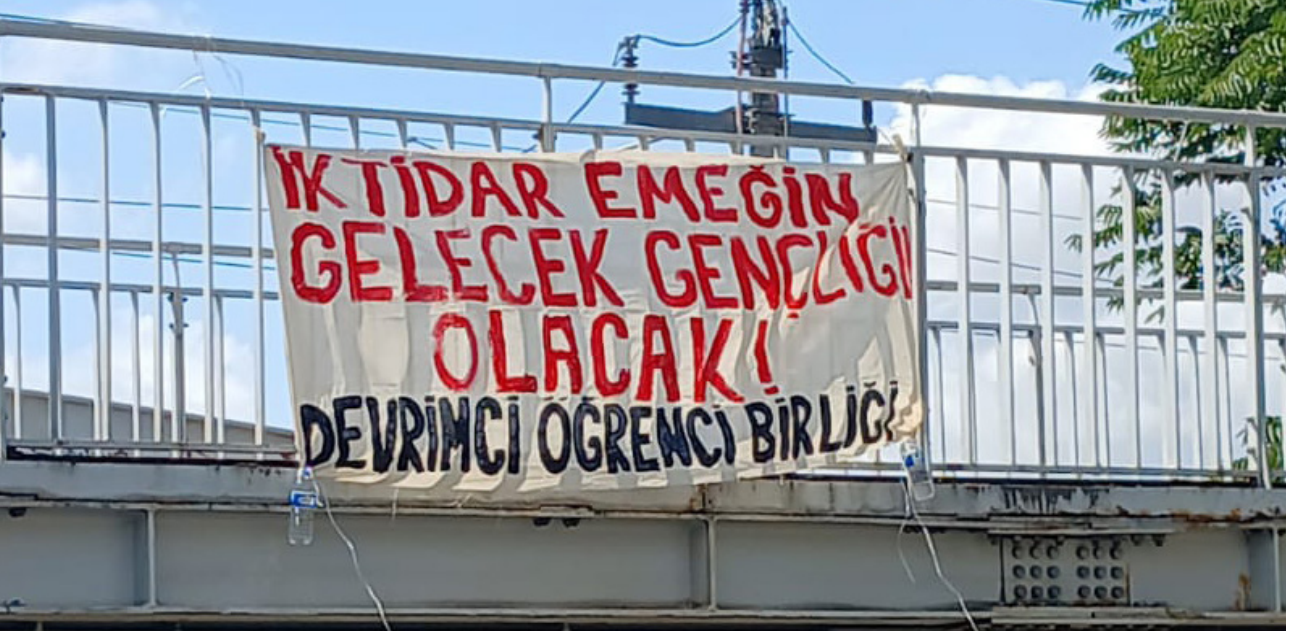
Bu tarihsel deneyim bize şunu öğretir: Öğrenci gençlik ne başlı başına bir “aydınlar tabakası”dır ne de sınıflar üstü bir güç. O, üretim sürecine henüz doğrudan girmemiş olsa da kapitalist toplumun yeniden üretim mekanizmalarının içine çekilmiş bir gelecek emek ordusudur. Üniversite ve liseler, bu ordunun disipline edilip piyasa için eğitildiği ideolojik kışlalardır. Dolayısıyla gençliğin yaşadığı barınma krizi, güvencesizlik, borçlandırma ve gelecek yoksunluğu bireysel başarısızlıkların değil,

kapitalist üretim tarzının zorunlu sonuçlarıdır. Burjuva düzeni, gençliğin öfkelerini parçalamak ve reformizmin sınırlarının belirlediği müddette mücadele etmesini sağlamak için gençliği mitleriyle kuşatır. Gençlik sorunlarına yabancılaştırılır ve “bireysel kurtuluş” vaadi içine hapsedilir. Oysa bu söylem, gençliği sömürü düzenine rıza gösteren bir özneye dönüştürmenin ideolojik aracıdır.

Gerçek özgürlük, vaat edilen değil; üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla toplumun kolektif olarak kendini yönetebilmesidir. Gençliğin kurtuluşu da bu kolektif kurtuluşun ayrılmaz bir parçasıdır. Bu nedenle devrimci gençlik hareketi yalnızca “öğrenci hakları”na sıkışmış bir reformizmle yetinemez. Harçların kaldırılması, yurtların iyileştirilmesi, eşit eğitim elbette mücadele başlıklarıdır; fakat bunlar nihai hedef değil, sınıf mücadelesinin taktik uğraklarıdır. Lenin’in defalarca vurguladığı gibi

burjuva devlet aygıtı içinde kalıcı bir özgürlük mümkün değildir; çünkü bu aygıt özünde sermayenin egemenliğini korumak için vardır. Gençlik hareketi, taleplerini bu gerçeği gizleyen bir “demokratikleşme” söylemine değil, proletaryanın tarihsel iktidar perspektifine bağladığında devrimci bir içerik kazanır.

Bugün Türkiye-Kürdistan’da gençliğin karşı karşıya olduğu tablo bu analizi doğrular niteliktedir. Diplomalar işsizliğe, stajlar güvencesizliğe, borçlar geleceksizliğe açılmaktadır. Üniversiteler sermaye ile iç içe geçmiş teknokratik işletmelere, kampüsler ise baskı ve denetim alanlarına dönüşmüştür. Bu koşullarda gençliğin öfkesi kendiliğinden patlak verse de devrimci bir yönelim kazanmadığı sürece ya bastırılır ya da sistem içi kanallara akıtılır. Gençliğin öncü örgütü önderliğindeki gençlik anlayışı tam da bu noktada, öfkeyi örgütlü sınıf bilincine dönüştürme görevini üstlenir. İşçi sınıfı ile gençliğin birliği burada belirleyici bir tarihsel zorunluluktur.

Gençlik dinamizmi, yaratıcılığı ve isyan potansiyeliyle; işçi sınıfı ise üretimdeki konumu ve toplumu durdurma gücüyle devrimin maddi ve öznel koşullarını birleştirir. Bu birlik soyut bir dayanışma değil, aynı sömürü düzenine karşı ortak bir politik yönelimdir. Kampüslerde yükselen her hak talebi fabrikalarda ve atölyelerde süren emek mücadelesiyle bağlandığında burjuva düzeninin ideolojik duvarları çatlamağa başlar.

Dolayısıyla mesele gençliğin “daha iyi bir gelecek” istemesi değil; kimin geleceği, hangi sınıfın iktidarı altında sorusudur. Kapitalizm altında gençliğe vaat edilen gelecek borç, rekabet ve güvencesizliktir. Emegın iktidarı altında ise gelecek kolektif emek, eşitlik ve özgürleşmiş insan ilişkileri üzerine kuruludur. Devrimci gençlik bu tarihsel seçimi bugünden kurar: ya sermayenin çizdiği dar ufuk ya da emegın iktidarı altında yeni bir dünya.

Devrimci gençlik hareketi olarak bizler, gençliğin yaşadığı sorunları ayrıksı, geçici ya da reformlarla çözülebilecek başlıklar olarak görmüyoruz. Barınma, eğitim, güvencesizlik, baskı ve işsizlik sorunları sermaye düzeninin gençlik üzerindeki bütünlüklü tahakkümünün parçalarıdır. Bu nedenle mücadelemiz yalnızca bu sonuçlara değil; onları

üreten kapitalist iktidar ilişkilerine yöneliktir. “İktidar Emegın, Gelecek Gençliğin” şiarı tam da bu yönelimin politik ifadesidir.

Bizler gençliği ne sınıflar üstü bir “aydınlar tabakası” ne de yalnızca geleceğin işçileri olarak ele alıyoruz. Gençlik bugünün sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Eğitim sürecine hapsedilmiş olması onu sömürü ilişkilerinin dışına çıkarmaz; tersine kapitalizmin yeniden üretim mekanizmasının içine yerleştirir.

Bu nedenle devrimci gençlik mücadelesi zorunlu olarak işçi sınıfının devrimci mücadelesiyle birleşmelidir. İşçi sınıfı üretimi durdurma gücüne sahipken gençlik bu mücadeleye dinamizm, yaratıcılık ve radikal kopuş iradesi taşır. Örgütlü devrimci gençlik, kampüslerde ve liselerde yükselen her direniş emekçi halkın genel mücadelesine bağlama sorumluluğunu taşır. Yurtlarda, yemekhanelerde, amfilerde, sokaklarda yükselen talepler fabrika ve atölyelerdeki sınıf mücadelesiyle birleştiği ölçüde sermaye düzenine gerçek bir tehdit hâline gelir. Bu nedenle gençlik hareketi kendisini dar öğrenci sorunlarına sıkıştıran reformist çizgileri aşmak, mücadeleyi doğrudan iktidar sorununa bağlamak zorundadır. Bugün Türkiye-Kürdistan’da gençliğin öfkesi geleceksizliğe, baskıya ve sömürüye karşı büyümektedir. Ancak bu öfke ya

Gençlik sorunlarına yabancılaştırılır ve “bireysel kurtuluş” vaadi içine hapsedilir. Oysa bu söylem, gençliği sömürü düzenine rıza gösteren bir özneye dönüştürmenin ideolojik aracıdır. Gerçek özgürlük, vaat edilen değil; üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla toplumun kolektif olarak kendini yönetebilmesidir.

örgütsüz kaldığı için bastırılacak ya da düzen içi kanallara yönlendirilerek etkisizleştirilecektir. Devrimci gençlik örgütü olarak görevimiz, bu öfkeyi politik bilinçle, kolektif disiplinle ve sınıf perspektifiyle buluşturmak. Çünkü tarih kendiliğinden patlamalarla değil; örgütlü devrimci güçlerle ilerler.

Ve işte bu noktada devreye giren “gençliğin öncü örgütü” olarak ilerici/devrimci öğrencilerin mücadeledeki görevleri kesinleşmiştir. Devrimci Öğrenci Birliği, adından da anlaşıldığı gibi öğrenci gençlik içindeki en ilerici, sınıf bilincine sahip, devrimci amaçları olan ve bu amaçlar uğruna mücadeleyi yaşamın bir parçası; işçi sınıfına, emekçi halka ve Türkiye-Kürdistan halklarına karşı sorumluluğun gereği sayan öncü öğrencilerin birliğidir. Mücadele amacı, hedefi, araç ve yöntemleri belirlenmiş öncü gençlerin böylesi bir birliği olmadan öğrenci gençlik hareketinin işçi sınıfı mücadelesine kopmaz bağlarla bağlanması olanaksızdır. Bu nedenle devrimci öğrencilerin belirlenmiş bir dünya görüşü, hedef ve amaçları büyük bir netlikle ortaya konmuş bir program etrafında bir araya getirilmeleri zorunludur.

Ayaklanmalar Yüzyılı’nda bizlere düşen görev kaftanı çoktan biçilmiştir; Denizlerin açtığı yolda, öğrenci gençlik mücadelesinde Denizlerin kampüs sınırlarını aştığı yolda, asıl kurtuluşun emeğin iktidarı ile işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşeceği tahliline uygun yol ve programı pratik mücadele hedeflerimiz doğrultusunda uygulamaya koymak bizim görevimizdir.

Buz kırıldı, yol açıldı. Gençliğin öncü örgütü içerisinde Denizlerin mirasını sahiplenmek, onların militanlığını kuşanmak, iktidar adımlarında uygulanacak yegâne yordamdır. Şimdiyse gençliğin önünde duran program bellidir. Geleceğimizi kazanma mücadelesinde gün, yüzleri sınıfa dönme günüdür. Biliyoruz, sistem kendi çöküşünü hızlandırmaktan öteye gidemiyor. Kapitalizm çöktü, çökecek! Öyleyse izlenecek yol da bellidir. Çünkü bir kez mücadeleye adım atıldığında anlaşılacaktır; gerçek kurtuluş, emeğin iktidarı uğruna savaştır. Ve iktidar adımlarımızı atarken dilimizde yükselecek söz bellidir:

İktidar Emeğin Gelecek Gençliğin Olacak!

türk ve kürt gençliğinin mücadele birliğini kuralım!

Adana'dan Bir DÖB'lü

Türkiye halkları, emekçileri, işçileri, gençliği ve çocukları tarifi zor bir yoksulluk ve sefalet yaşıyor. Yıkım giderek derinleşiyor. Toplumun çok büyük bir kısmı mutlak bir yoksulluğun, yokluğun, hatta açlığın pençesinde kıvranıyor. Yoksulluk sınırı, işçi ve emekçilerin asıl kitlesinin gelir düzeyinin üstünde. Açlık sınırı, asgari ücreti, yani ortalama ücreti aşmış. Ortalama ücret diyoruz, çünkü bugün Türkiye'de işçilerin yarısı asgari ücret veya onun da altında

ücret alıyor. Pek çok genç okulunu bırakıyor; artık okumak zaman kaybı veya yük olarak görülüyor ve acil para kazanma sıkıntısı, çoğu genç için yaşamlarının en büyük kaygısını oluşturuyor. Toplumun kaygılarından, üzüntüsünden, sefaletinden ve kanından beslenenler ise egemen sınıf olan burjuvazi (kapitalistler) oluyor.

Türk ve Kürt halkları uzun yıllardır ekonomik ve politik bunalımdan geçiyor. Ekonomik ve politik

bunalım sadece bizim topraklarımıza özgü bir durum değildir. Bir sistem bunalımıdır ve kapitalist ülkelerin tümünde yaşıyor. Bu ekonomik ve politik bunalım, sistemin içinden, işleyişinden ve yasalarından dolayı yaşıyor. Son 40-50 yıldır iyice belirginleşen, neredeyse bütün kapitalist toplumları saran bir bıkkınlık ve tükenmişlik var. Sanki bütün toplum eskimiş, zayıflamış ve parçalanmış gibi. Parçalanma ve çöküş gittikçe yaygınlaşıyor ve yeni alanlara nüfuz ediyor. Kapitalist toplum artık insanlara bir gelecek vadetmiyor; kapitalistler, ömürlerini uzatmak ve daha çok sömürmek, şatafatlı hayatlarını devam ettirebilmek için direnmeye devam ediyor. Yarınları kaygıyla bakan işçiler, emekçiler ve gençler, kapılarının önlerine dayanmasını istiyorlar.

Ekonomik ve politik bunalım devrimin nesnel koşullarını oluşturur. Ekonomik ve politik bunalım, bir devrim için elverişli koşullardır. Yönetenler artık yönetemez ve yönetilenler artık yönetilmek istemez (topraklarımızda olduğu gibi). Devrimci durum, yığınların harekete geçmesini sağlar. Devrimci durumun ve yığın hareketlerinin ortaya çıkmış olduğu koşullarda egemen sınıf, kontrol ettiği devleti faşistleştirir. Devrimci durum sonucu ortaya çıkan kapitalist düzene karşı yığın hareketleri, ayaklanmalar ve iç savaşlar neredeyse bütün kapitalist ülkelerde; baskıcı, ırkçı terör yönetimlerini, yani faşizmi, iktidarlara taşımıştır. Türkiye Cumhuriyeti de faşist bir devlettir, çünkü bizim topraklarımızda devrimci durum yıllardır vardır.

Türkiye’de devrimci durum, kendisini süreklilik kazanmış olan ekonomik ve politik bunalım sonucu oluşan toplumsal huzursuzluk, yığın hareketleri ve halk ayaklanmalarıyla gösteriyor. Türkiye bu anlamda devrime gebe bir ülkedir. Çürümekte ve parçalanmakta olan tüm kapitalist toplum, ekonomisinden politikasına, zor aygıtlarından bürokrasisine kadar ancak bir devrimle ortadan kaldırılabılır. Kapitalist ve faşist ülkelerde ortadan kaldırılan demokrasi, kapitalist ve faşist ülkelerde mümkün olmayan insancıl yaşam ve çalışma koşulları ancak bir devrim sonucu kurulacak olan, halkın egemen olduğu demokratik bir halk iktidarı koşullarında mümkündür.

Türkiye’de devrimci durum oluşmuştur ve devrim mümkündür. Hatta öyle ki devrimin bir gün bile ertelenmesi, geç kalınması yaşamakta olduğumuz vahşeti derinleştirmektedir. Rosa Luxemburg, Friedrich Engels’in sözlerinden yola çıkarak koyduğu “Ya sosyalizm ya barbarlık” ikilemini, sosyalizme geçilmemesi durumunda halkı bekleyen büyük tehlikeye dikkat çekmek için ortaya koymuştur. Alman halkı Kasım 1918 Devrimi’ni zafere ulaştırabilseydi, günümüzde Avrupa, hatta insanlık başka bir durumda olacak ve Almanya’da faşizm iktidara gelmeyecekti. Dolayısıyla milyonlarca insan faşizm altında toplama kamplarına gönderilmeyecek ve savaşlarda ölmeyecekti.

Devrimin başarılması için salt devrimci durumun var olması yetmez. Devrimi yapacak olan öznenin de olaya devrimci müdahalede bulunması gerekir. Devrimin

kendisini bir zorunluluk olarak gösterdiği topraklarımızda, bu devrimin olanaklarını bir devrimle sonuçlandırmak zorundayız. Hiç şüphesiz bir devrim sürecinde devrim mücadelesi veren devrimcilerin ve halkın en güçlü silahı örgütleridir. Her devrimci ayaklanmada ve devrim mücadelesinde en ön sıralarda mücadele eden işçi, emekçi, öğrenci gençliğin de en önemli silahı sahip oldukları örgütleridir.

Devrimi yapana ve halk iktidarını kurana kadar gençliğin devrimci örgütünün de geliştirilmesi ve güçlendirilmesi gerekir.

19 Mart

Ayaklanması'ndan bu yana Türkiye topraklarında gençlik hareketi ve mücadelesi niteliksel bir değişim geçirmiş durumda.

Gençlik kitleler hâlinde sokağa çıkıyor ve mücadelesinden vazgeçmiyor. Gençliğin sahip olduğu "Bu düzen böyle gitmez, değişmek zorunda" düşüncesi hiç bu kadar net görülmemiştir. Faşist devlet de bu netlikten kaynaklı olarak Türk ve Kürt halklarının birleşik devrimini parçalamak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Bir yandan emrinde olan ordu, polis, yargı ve zindan aygıtlarıyla halk üzerinde terör estirmeye devam ederken, diğer yandan Kürt halkını ve gençliğini oyalamaya çalışıyor. 19 Mart'tan itibaren Türklerin yoğun yaşadığı kentlerde ayaklanma düzeyine varan devrimci yığın hareketiyle uğraşırken,

Kürt halkının da bu ayaklanmaya katılmaması için faşist devlet, Kürt halkının "temsilcileriyle" yeni bir "ittifak" kurmanın derdinde. Faşist devletten bir demokrasi beklentisi içerisinde değiliz. Faşist devlet kurulduğu günden beri halk düşmanı olageldi. Türk-Kürt fark etmeksizin işçilere, emekçilere, öğrencilere düşman oldu. Demokrasi sorunu ya da demokratikleşme bir devrim sorunudur. Tam ve gerçek demokrasi ancak ve sadece bir toplumsal devrimle; somut biçimiyle söylersek birleşik devrimle elde edilecektir.

Faşist devlet, birleşik devrim tehdidini ortadan kaldırılabirirse Rojava'yı, bu kadar geniş ve bundan daha geniş bir coğrafyayı ilhak etmek gibi planlara da sahiptir. Hatta öyle ki faşizmin sözcüsü Devlet Bahçeli buralara plaka numarası bile vermişti.

Faşist devlet sadece zaman kazanmanın derdindedir. Kürt halkının temsilcileriyle kurmaya çalıştıkları ittifak, sadece dinci faşizmin zaman kazanabilmesi için uyguladığı bir taktiktir.

Birleşik devrim tehdidinin ortadan kaldırılması faşist devletin esas amacıdır. Eğer ortadan kaldırılabirirse, her faşist devletin sahip olduğu ilhakçı niteliğini ve planlarını sahaya sürebilecektir. Faşist devlet, birleşik devrim tehdidini ortadan kaldırılabirirse Rojava'yı, bu kadar geniş ve bundan daha geniş bir coğrafyayı ilhak etmek gibi planlara da sahiptir. Hatta öyle ki faşizmin sözcüsü Devlet Bahçeli buralara plaka numarası bile vermişti.

Kürt halkının ve gençliğinin ittifaka güvenmemesi gerekiyor. Doğası gereği bu ittifak uzun

ömürlü olamaz. Faşist devlet, ulus gözetmeksizin işçiyi, emekçiyi, öğrenciyi sömürmektedir ve her hak arama eyleminde Türk veya Kürt gözetmeksizin baskı ve terör uygulamaktadır. Türkiye’de tekelci sermaye düzeni, tarihinin en ağır ekonomik krizinden geçmektedir. Yoksulluk, yoksul kitlelerin açlık ve yoksunluğu, itilerek yaşamdan kovulması derinleşerek sürüyor. Ne dinci faşist iktidar ne de başka herhangi bir burjuva iktidar, Türkiye ve Kürdistan halklarının bu yaşamsal sorununu çözebilir. Bu sorunun tek çözümü, sömürü düzenini birleşik devrimle yıkarak tarihin çöplüğüne göndermektir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi sadece ulusal bir nitelik değil, sınıfsal bir nitelik de taşımaktadır. Sınıfsal nitelik, yaşadığımız ekonomik ve politik krizde daha çok öne çıkmaktadır. Kürt halkı, ulusal ve sınıfsal özgürlüğünü demokratik halk iktidarı ve sosyalizm altında kazanabilir.

Faşist Türkiye devleti, gericiliğinin ve faşizminin ideolojik altyapısını Türk milliyetçiliği üzerine kurmuştur. Türkiye işçilerinin, emekçilerinin ve öğrencilerinin devrimci mücadelesini etkisizleştirmek ve devrimci enerjisini farklı bir yöne yönlendirmek için Türk halkına karşı Kürt halkını düşmanlaştırmıştır. Türk ve Kürt olarak ayrışmak ve devletin milliyetçi politikalarının tuzağına düşmek, tarih boyunca Türk ve

Kürt halkına zarar vermekten başka bir işe yaramamıştır. Türk ve Kürt olarak ayırmak faşist devletin işine gelmektedir. Türk halkı, eğer kendi ekonomik ve politik özgürlüğünü kazanmak istiyorsa, Kürt halkının da ekonomik ve politik özgürlüğünü savunmak zorundadır. Her ulusun kendi kaderini tayin hakkı dâhil tüm politik istem ve hak mücadelesinde Kürt halkını desteklemeli ve tam hak eşitliğini savunmalıdır. Kürt halkı özgür olmadan Türk halkı da özgür olamaz.

Türk ve Kürt halklarının özgürlüğü, bu iki halkın ortak örgütlenmesine, mücadelesine ve birleşik devrimine bağlıdır. Türk halkı, Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesini desteklemeli, faşist devletin Türk milliyetçiliğini temel alan gerici ideolojisine karşı tavır almalı ve enternasyonal dayanışmasını Kürt halkına göstermelidir. Kürt halkı ise faşist devletin yanılıcı politika ve taktiklerini mahkûm etmeli ve Türk halkıyla beraber birleşik devrim mücadelesini büyütmelidir.

Birleşik devrim mücadelesinin örgütsel temeli, birleşik örgütlenmeden geçer. Devrim ve özgürlük mücadelesinin etkin güçlerinden birisi olan gençliğin de, Türk ve Kürt gençliğinin mücadele birliğini temel alan devrimci örgütünü geliştirmek günümüzde hayati bir sorundur.

gençlik içinde yozlaşma ve çeteleşmenin nedenleri

DENİZ ARARAT

Bugün gençlik içerisinde yaygınlaşan yozlaşma, şiddet eğilimleri ve çeteleşme olgusu çoğu zaman ahlaki bir çöküş, son zamanlarda popüler olan sosyal çürüme söylemi, “değer kaybı” ya da bireysel tercihlerle açıklanmak istenmektedir. Oysa bu tür açıklamalar, sorunu tarihsel-toplumsal bağlamından kopararak ele alır ve onu politik olarak etkisizleştirir. Marksizm açısından gençliğin yaşadığı bu çözümler ne rastlantısaldır ne de bireysel patolojilerin toplamıdır; tersine, kapitalist üretim ilişkilerinin derinleşen krizinin gençlik üzerindeki özgül yansımalarından biridir. Bu nedenle gençlik içindeki yozlaşma ve çeteleşmeyi sınıfsal, ideolojik ve psiko-sosyal olarak ele almak ve

bu yolla Marksist çözümlemenin psikoloji ve sosyolojide tamamlayıcı işlevini somut olarak takip etmek hem sorunun anlaşılması adına hem de çözüm için ne yapmak gerektiğine dair tartışmalara iyi bir zemin sağlayabilir.

Kapitalist toplumda gençliğin nesnel konumu ve somut sınıf ilişkileri içindeki yeri açıklanmadan bu konuda bilimsel bir çalışma yapılamaz; yapılan çalışmaların da bilimsel bir gerçekliği olamaz. Bu nedenle öncelikle Marksizmin “gençlik”ten ne anladığını okumak ve tartışmak gerekir. Marksizme göre gençlik başlı başına bir sınıf değildir; fakat sınıf ilişkileri içinde özgül bir konuma sahiptir. Gençlik, üretim sürecine ya

henüz girmemiş ya da güvencesiz, esnek, düşük ücretli biçimlerde dâhil edilmiş bir toplumsal kesimdir. Bugün kapitalizmin geldiği noktada, emperyalist tam ilhak sürecinde ve yeni evre koşullarında bu durum daha da keskinleşmiştir. Eğitim, kapitalizmin ilk gelişim dönemlerinde olduğu gibi bir sınıf atlama vaadi sunmaz; sınıflar arasındaki uçurum arttıkça çelişki derinleşmiş ve “eğitim” bu vaadini yitirmiştir. İşsizlik yapısal hâle gelmiştir. Kapitalizm, kâr oranlarını koruyabilmek ve emeği disipline edebilmek için her zaman belirli bir işsizler kitlesine ihtiyaç duyar (merak edenler için Marks’ın “işsizler ordusu” kavramı bu olgunun teorik temelini sunar). Ancak bugün kapitalizm koşullarında bu işsizler ordusu genişlemiş, kalıcılaşmış ve özellikle gençlik üzerinde yoğunlaşmıştır. Gençlik için gelecek tahayyülü belirsizleşmiş, hatta çökmüştür. Bu nesnel koşullar, gençliği tabiri caizse bir askıda kalma hâline sürüklemektedir. Ne çocukluk ideolojisinin koruyucu alanındadır ne de yetişkinliğin toplumsal meşruiyetine sahiptir. İşte yozlaşma ve çeteleşme, tam da bu bahsettiğimiz “askıda kalmışlık” hâlinin ideolojik ve psikolojik dışavurumlarıdır.

Kapitalizm; toplumsal süreçlerin ve sistemin neden olduğu bu sıkışmış hattan kurtulabilmek adına kolektif bir yaşam ve örgütlü bir mücadele örerek kendisi için tehdit oluşturan bu “askıda kalmış”lardan bazılarını, ihtiyaç duyduğu takdirde emekçileştirmekten çekinmiyor. Peki, bu düzen canlı emeğini satarak sistemin içinde temel bir dişli olan proletarya saflarına katılmaya hak kazanamamış (!) gençlik kesimlerine

ne yapıyor?

Yozlaştırıyor. Yozlaşma çoğu zaman özellikle burjuva ve küçük burjuva ideologları ve liberal kuramlarca — kasıtlı olarak— yanlış yaşam tarzları, kötü alışkanlıklar ya da gençliğin yoz değerleri üzerinden ele alınır. Oysa Marksist perspektifte yozlaşma, egemen ideolojinin bireyleri atomize etme, rekabetçi öznellikler üretme ve kolektif bağları çözme sürecinin bir sonucudur. Kapitalizm, kendi yarattığı eşitsizlikleri ve yapısal krizleri gizleyebilmek için yalnızca baskı aygıtlarına değil, güçlü ideolojik mekanizmalara da yaslanır. Gençlik üzerinde en etkili iki ideolojik kuşatma hattı başarı miti ve haz ideolojisidir. Bu iki hat, farklı söylemlerle işler gibi görünse de aynı ideolojik işleve sahiptir. İşlevleri, sınıfsal çelişkileri görünmez kılmak ve gençliği politik özne olmaktan uzaklaştırmaktır. Başarı miti, kapitalist ideolojinin en çok satan yalanlarından biridir. Bu mite göre herkes eşit koşullarda yarışmaktadır. Yeterince çalışan, kendini geliştiren ve “doğru seçimler” yapan birey mutlaka yükselecektir. Başarısızlık ise tembellik, yanlış tercihler ya da yetersizlikle açıklanır. Böylece sınıfsal konum, sermaye birikimi ve toplumsal ayrıcalıklar sistematik olarak görünmezleştirilir. İnsanlar, “sınıf körü” denilebilecek; sisteme en yabancı ama devamlılığı için en önemli parçalardan birine dönüşür.

Diğer bir cephe olan haz ideolojisi ise yüzeyde başarı mitinin karşısı gibi görünür. Burada disiplin, çalışkanlık ve erteleme değil; anı yaşamak, hissetmek, tüketmek ve “kendine — mümkün olduğunca — iyi bakmak” yüceltilir. Ancak bu ideoloji başarı mitini ortadan

kaldırılmaz; onu tamamlar. Çünkü haz, kapitalist toplumda gerçek bir özgürleşme alanı değil, denetimli ve metalaştırılmış bir kaçış biçimi olarak sunulur. Haz ideolojisinin en temel önermesi “Dünya adaletsiz olabilir ama sen keyfine bak.”tır. Bu söylem, toplumsal öfkeyi politik hedeflerden kopararak bireysel tatmin arayışlarına yönlendirir. Tüketim, madde kullanımı, dijital bağımlılıklar ve sürekli uyarılma hâli bu ideolojinin gündelik pratikleridir. Böylece

gençlik hem sömürülür hem de bu sömürünün yarattığı acıyı bastırmakla meşgul edilir. Marksist perspektiften bakıldığında haz ideolojisi, kapitalizmin kriz dönemlerinde daha da güçlenir. Çünkü sistem, gelecek vaadi sunmadığı noktada bugünün hazlarını çoğaltarak rızayı yeniden üretmeye çalışır.

Gençlik içerisinde yaygınlaşan bu yozlaşma çoğu zaman çeteleşmeden ayrı bir olgu gibi ele alınır. Oysa bu iki süreç aynı toplumsal çözülmenin farklı aşamalarıdır. Yozlaşma, kapitalist toplumun gençliği kolektif anlamdan ve tarihsel amaçtan koparmasının ilk momentiyken; çeteleşme, bu kopuşun pasif bir içe çekilme olmaktan çıkıp aktif ve şiddet içeren bir biçimde dışa vurulmasıdır. Yozlaşma sürecinde başarı miti ve haz ideolojisi aracılığıyla

atomize edilen; anlamdan, tanınmadan ve gelecek perspektifinden yoksun bırakılan gençlik giderek daha yoğun bir aidiyet ve güç arayışı içine girer. Yozlaşma bu arayışın ilk ve edilgen biçimidir; çeteleşme ise onun etkin ve saldırgan formudur. Çeteleşme bu nedenle yalnızca kriminal bir mesele değil, yanlış biçimlenmiş bir kolektifliktir. Kapitalist toplum, gençliğin kolektif eylem ihtiyacını devrimci ve örgütlü kanallardan

sistemik biçimde dışladıkça bu

ihtiyaç başka formlar altında geri döner. Çete, bu geri dönüşün ideolojik olarak çarpıtılmış bir biçimdir.

Çeteleşme, kolektiflik arzusunun bastırılması değil, çarpıtılmasıdır. Yozlaşma sürecinde içe kapanan, haz ve bireysel kaçışlarla oyalanan gençlik, bu kaçışların yetersiz kaldığı anda öfkesini dışa vurur. Ancak bu öfke devrimci bir ideolojiyle ve tarihsel bir hedefle buluşmadığı için sistem karşıtı bir kopuşa değil, sistemin ürettiği şiddet biçimlerinin yeniden üretimine yol açar.

Gerçek kolektif özne olma imkânı elinden alınan gençlik, kolektifliği kapalı, hiyerarşik ve düşman üzerinden kurulan bir yapı içinde yeniden üretir. Tabii ki bu kendiliğinden bir anda gelişen bir sapma değildir.

Bu sapmanın gelişim sürecini anlamak için

çete olarak adlandırdığımız yapının gençliğe ne sunduğunu anlamak gerekir.

Çete, gençliğe bir dizi temel işlev sunar. Öncelikle aidiyet üretir; atomize edilmiş bireyler dünyasında “bir yere ait olma” hissi sağlar. Ardından kimlik sunar; isimler, semboller ve ritüeller aracılığıyla parçalanmış öznellik geçici olarak bütünlenir. Çete aynı zamanda tanınma imkânı yaratır. Toplumda görünmez kılınan genç, şiddet yoluyla korkulan ve hesaba katılan bir figüre dönüşür. Son olarak çete güç hissi

sağlar; bireysel olarak etkisiz olan özne, kolektif şiddet aracılığıyla sahte bir kudret deneyimler. Bunun en somut çıktılarından birini, Kürdistan'dan Türkiye'ye göçmüş ya da göçmek zorunda kalmış ailelerin kendi kimliklerini baskılamak zorunda kalmaları nedeniyle onların çocuklarının bu atomize hâl içinde kendisine bir üst kimlik, tanınma ve ezme şansı sunan faşist çeteler içinde yer almasında görebiliriz.

Bu noktada belirleyici olan ve dikkat edilmesi gereken nokta şudur: Çeteleşme, kolektiflik arzusunun bastırılması değil, çarpıtılmasıdır. Yozlaşma sürecinde içe kapanan, haz ve bireysel kaçışlarla oyalanan gençlik, bu kaçışların yetersiz kaldığı anda öfkesini dışa vurur. Ancak bu öfke devrimci bir ideolojiyle ve tarihsel bir hedefle buluşmadığı için sistem karşıtı bir kopuşa değil, sistemin ürettiği şiddet biçimlerinin yeniden üretimine yol açar. Bu nedenle çeteleşme, gençliğin "suça meyli"nin değil; politik ve ideolojik olarak kapitalizmin düzenli saldırılarına maruz kalmasının ürünüdür. Devrimci örgütlenmenin geri çekildiği, kolektif mücadelenin zayıfladığı koşullarda gençlik kapitalizmin saldırılarına karşı mücadele edemediği gibi kolektif olma ihtiyacını en ilkel ve en yıkıcı biçimlerde karşılamaya yönelir. Devrimci örgütlenmenin eksikliği en keskin ve yıkıcı biçimde hissedilmektedir.

Bugün bu boşluğu en yaygın biçimde liberal kimlik siyasetleri, bireyci psikolojizm ve popüler "iyi hissetme" söylemleri işgal etmektedir. Bu söylemler, gençliğin yaşadığı gerçek acıyı tanır gibi yapar; fakat onu toplumsal ilişkilerden kopararak

bireysel deneyime hapseder. Acı, sömürünün ve eşitsizliğin ürünü olarak değil; kişisel sınırlar, travmalar ya da özbakım eksikliği olarak yeniden tanımlanır. Böylece acı politikleşmez, sistemle ilişkilendirilmez ve dönüştürücü bir öfkeye evrilmez. Benzer biçimde öfke de örgütlenmez. Liberal söylem, öfkeyi ya bastırılması gereken zararlı bir duygu olarak gösterir ya da onu "güvenli" boşaltım kanallarına yönlendirir. Öfke kolektif bir güce dönüşmek yerine ya içe yönelerek depresyon ve çaresizlik üretir ya da kontrolsüz biçimde dışa patlayarak şiddet ve kendine zarar verme pratikleri şeklinde ortaya çıkar. Tatminsizlik ise tarihsel bir kopuş çağrısı olarak değil, bireyin "kendini yeterince gerçekleştirememesinin" bir sonucu olarak okunur. Bu ideolojik çerçeve, gençliğin yaşadığı krizleri görünür kılmakla kalmaz; onları siyasal olarak etkisizleştirir.

Sonuçta gençlik ya içe çökerek edilgen ve umutsuz bir öznellik geliştirir ya da dışa patlayarak yozlaşma ve çeteleşme biçimlerinde kendini ifade eder. Her iki durumda da ortaya çıkan şey, devrimci öznenin değil; sistemin krizine hapsolmuş parçalı öznelliklerin çoğalmasındır. Marksizm-Leninizm açısından devrimci örgüt bu noktada yalnızca politik talepler üreten bir araç değildir. Örgüt aynı zamanda anlam, tanınma ve yönelim alanıdır. Kapitalist toplumda gençliğin elinden alınan tanınma, devrimci örgüt aracılığıyla tarihsel ve kolektif bir düzlemde yeniden kurulur. Örgüt, gençliğin arzusunun bastırılmaz ya da disipline etmez; onu tarihsel bir hedefe, sınıfsal bir mücadeleye ve kolektif bir geleceğe ekler. Bu nedenle ideolojik boşluğun gerçek karşılığı

bireysel terapi dili ya da kimlik temelli parçalanmalar değil, devrimci ideolojinin gençlik alanında yeniden kurucu bir güç hâline gelmesidir. Devrimci özne kendiliğinden ortaya çıkmaz; örgütlü mücadele içinde, anlam ve amaçla donanarak inşa edilir. Gençlik içerisindeki yozlaşma ve çeteleşmeye karşı kalıcı bir yanıt ancak bu ideolojik ve örgütsel yeniden inşa ile mümkün olabilir.

çocuğun bile rahatlıkla anlayacağı şekilde ABD-NATO, İngiltere ve AB emperyalistlerinin işbirlikçi devletleriyle beraber Ukrayna'daki Donbass halk cumhuriyetleri ve eski sovyet halklarına, sovyetlerin mirasına karşı başlattığı bir savaş olduğunu gözler önüne serdi. Bir sonraki yıl Afrika kıtasında başlayan uyanış, Afrika halklarını tam bağımsızlık için mücadeleye çağırdığında, Fransız emperyalizmi tüm ordusuyla beraber Burkina Faso'dan kaçtı. Bu kaçış işgal ve savaş tehditlerini sürdürse de; Nijer, Mali, Nijerya'da halk ayaklanmaları yeni bir bağımsızlık savaşını doğuruyor ve Afrika'da halkın gücü Fransa emperyalizminin göze alamayacağı bir boyuta ulaşmış bulunuyordu.

2023 yılına geldiğimizde Filistin'de başlayan ve hala süren savaş, Filistin halkının örgütlü mücadelesiyle başlatılmış ve İsrail'i tarihte görmediği bir şiddetle yıkıma doğru götürmüştü. Ukrayna'da yenilgilerle tepetaklak olmuş emperyalistler, neo-nazi Zelensky hükümetine bütçe ararken Filistin'de açılan yeni cephe emperyalist bloğun sıçramalı çöküşünü bir kez daha gözler önüne serdi. Ukrayna'da savaş hala sürerken ve Filistin'de süren savaşta güç dengesi İsrail lehineyken bunu söylemenin

sebebi anlaşılmaz geliyor olacaktır okurumuza. Köşeye sıkışan bir kedi gibi elinden hiçbir şey gelmeyen ve daha da saldırganlaşan emperyalizm ayakta kalmanın tek yolunu savaş kurallarını çiğneyerek, Ukrayna'da da, Filistin'de de bugüne kadar işlenmemiş insanlık suçlarını işleyerek, sivil yerleşim alanlarını vurarak ve sınırsız bir balistik füze kullanımı serbestliği yaratarak buldu. Bu saldırganlık ve pervasızlık tüm gezegenimizi yok oluşun eşiğine getiren sürecin önünü açmaktadır. Filistin'de Lübnan, Yemen, Suriye ve İran'ın Filistin halkıyla dayanışmasına karşı her gün ağır kayıplar veren emperyalist blok Filistin'de savaşı bitiremeyince bu sefer Filistin halkının dışarıdaki destek kaynaklarına yönelmeye başladı.

İlk hedef ise 2011'de ABD, Türkiye, İsrail ve gerici Arap devletlerinin palazladığı IŞİD ve ÖSO çetelerinin sahaya sürülmesiyle başlatılan, iç savaşın yıktığı Suriye oldu. İran'ın Lübnan'a sağladığı desteğin en önemli ikmal hattı olan Suriye, 2023 7 Ekim'den bu yana İsrail'in hedefindeydi. 2018'den bu yana Afrin ve İdlib'i işgal altında tutan Türkiye ise bu topraklarda, dünyanın dört bir yanından getirilen dinci-faşist çeteleri ABD-NATO, İngiltere ve İsrail'in planlamasıyla Suriye'ye sürdü. Esad iktidarı beklenmedik bir hızla, 12 gün gibi kısa bir sürede düşerek Suriye'de iktidarı Türkiye, İsrail ve dinci-faşist çeteler eline aldı. Filistin ve Lübnan için en önemli ikmal hattı kapatılmış, Şam'ın güneyi ve batısı İsrail'in eline geçmiş ve Lübnan kuşatılmış oldu. Osmanlıcı hayallerle işgale aç bir şekilde Rojava'ya saldıran çeteler ise Deyr-i Zor ve Münbiç kentlerini işgal ederek Suriye genelinde büyük bir

yağma ve ezilen inançlara yönelik soykırıma girişiler. Kobane'ye yönelik işgal tehditleri hala daha sürüyor. Kobane'nin ve Rojava'nın işgali girişimi Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi için büyük bir öneme sahip, bu konu başka bir yazının konusu...

Peki Türkiye halkları ve biz gençlik için bu savaş neyi ifade ediyor?

3. Dünya savaşının Orta Doğu'da yoğunlaştığı ve NATO üyesi olan Türkiye'nin bu savaşta en aktif şekilde ABD-NATO emperyalizminin safında rol aldığı aşikar. Yılbaşında yürürlüğe giren asgari (açlık) ücretin emekçi halkların en düşük tahminlerinin de gerisinde kalması, açıklandığı andan itibaren zamlarla erimesi ve açlık sınırının altına düşmesi ülkemizdeki sistem krizinin bu topraklarda yaşayan halklara açlık ve ölümden başka bir şey getirmeyeceğini bir kez daha gösterdi. İşçiler, emekçiler ve öğrenci-işçi gençler yoksullaşırken faşist iktidar savaşa ve işgale, Suriye'de ve Rojava'da yaşayan milyonlarca insanın ölümüne bütçe ayırıyor. Suriye'deki işgal girişimlerini tamamlamak için her gün yoksullaşan, ölen emekçi halkların demokratik taleplerini baskı ve zor yoluyla bastırıyor. Grevleri yasaklıyor, işçi ve emekçilerin her türlü hak eylemini gözaltı ve tutuklamalarla sindirmeye çalışıyor. Haberleri takip eden, Twitter'da her gün mütevazı bir vakit geçiren herkes görüyordur ki toplumun tüm kesimleri eylemlere kalkışıyor. İşçiler, emekçiler, esnaflar, çiftçiler, Kürt halkı, kadınlar, öğrenciler... Devrimin nesnel koşullarının sıçramalı bir şekilde geliştiği böyle bir dönemde, işçi sınıfının öncülüğünde tüm toplumsal kesimlerin birleştiği bir

toplumsal devrimin gelişimi gözler önünde. Ekonomik kriz bir sistem krizidir, ekonomik krizin halklar aleyhine derinleşmesi ile toplumsal devrimin gelişimi paralel ilerliyor. İşte bugün 3000 TL KYK ile yaşayan, burjuva eğitim sisteminde bir gelecek görmeyen, atölyelerde ruhları öldürülen bizlerin açlığı; yükselen bir devrimin bedelidir.

Paragrafın başında sorduğumuz sorunun cevabını bir cümleyle cevaplayacak olursak: Orta Doğu'da yoğunlaşan emperyalist savaş, emekçi halklar ve bizler için ya ölümü ya da bu düzenin parçalanması yoluyla işçilerin, emekçilerin ve gençlerin inşa edeceği bir halk iktidarını getirecek.

Bugün emperyalizmin halklara karşı başlattığı bu savaşta Orta Doğu halkları ve o halkın gençliği olarak bizlere düşen görev; bu savaşın işgalci niteliğinin tüm çevremize ve gençliğe teşhirinin propagandasını yapmak, faşizmin girdiği bu savaşta yarattığı açlığı kendi çürümüşlüğüünün aleyhine kullanarak devrimci safları genişletmek, devrim için mücadele etmektir. Bu görev, ölüm ve kalım arasında bir seçimin başlangıcıdır. Emperyalistlerin Suriye, Filistin, Ukrayna ve bir dizi başka ülkede bir sabah sivillerin üzerine bomba yağdırarak başlattığı bu savaşlar o sabah bombalanan yerde uyuyan kişinin böyle bir sabaha kalkacağını tahmin etmediği bir savaştır. Savaş hiçbirimizin görmezden gelemeyeceği kadar sert ve gerçek bir olgudur. Ve bu savaşta iki saf vardır: Burjuvazi ve Proletarya, Devrim ve Karşı Devrim, İlericilik ve Gericilik, Ölüm ve Özgür Yaşam!

4000 liralık “müjde”

Mâhin Baku

Geçtiğimiz günlerde 2026 yılı için KYK bursu 3 bin liradan 4 bin liraya çıkarıldı. TÜİK verilerine göre 2025 yılı yıllık enflasyonu yüzde 30'un üzerinde gerçekleşti ve 2026 başı itibarıyla da bu bantta seyretmeye devam ediyor. Böyle bir tabloda gençliğe sunulan “müjde” işte tam olarak budur. Televizyonlarda ve resmi açıklamalarda aynı söylem tekrarlandı: “Öğrenciler düşünüldü”, “imkânlar zorlandı”, “enflasyon şartlarında önemli artış.” Oysa gerçek daha yalın: 4 bin lira, bir öğrencinin insanca yaşaması için değil, ancak yaşamını asgari düzeyde sürdürebilmesi için belirlenmiş bir sınırdır. Bu artış reel bir iyileştirme değil, eriyen alım gücünün sınırlı bir telafisidir.

Ancak mesele yalnızca burs miktarının yetersizliği değildir. Asıl sorun, emek gücünün yeniden üretim maliyetinin nasıl ve kim tarafından karşılandığıdır. Barınma, beslenme, ulaşım ve temel yaşam giderleri; gelecekte emek piyasasına katılacak olan gençliğin emek gücünün yeniden üretim koşullarıdır. Kapitalist düzende bu maliyet ya kamusal olarak üstlenilir

ya da emekçinin kendisine ve ailesine yüklenir. Türkiye’de izlenen politika ikinci yöndedir. Devlet, gençliğin yeniden üretim maliyetini toplumsallaştırmak yerine, büyük ölçüde aileye ve öğrencinin kendi ücretli emeğine devretmektedir. Böylece sermayenin üzerindeki yük hafifletilmekte; gençlik daha eğitim sürecindeyken piyasaya bağımlı hale getirilmektedir. KYK bursunun yetersizliği, bu maliyet transferinin en görünür biçimidir.

Bugün KYK bursuyla geçinmek zorunda bırakılan bir öğrenci için mesele artık öğrenim değil, doğrudan hayatta kalmadır. 4 bin lira, özellikle büyük şehirlerde bir aylık kira bedelini dahi karşılamazken; gençlik çalışmaya zorlanmaktadır. Bu zorunluluk bireysel tercihten değil, kapitalist üretim ilişkilerinin yapısından kaynaklanır. Üniversite öğrencisi artık yalnızca “okuyan genç” değil; aynı zamanda yarı zamanlı, güvencesiz, düşük ücretli bir emekçidir. Kafelerde, depolarda, zincir mağazalarda, çağrı merkezlerinde çalışan üniversiteliler; kapitalizmin yedek sanayi ordusunun genç bileşenini oluşturur. Yedek

işgücü rezervinin genişlemesi sermaye açısından işlevseldir. Genç işsizliği ve diplomaların değersizleşmesi, ücretlerin baskılanmasını ve güvencesizliğin kalıcılaşmasını sağlar. Üniversite mezunu sayısının artması nitelikli istihdamın artması anlamına gelmemekte; tersine, diplomalı işsizliğin yaygınlaşması yoluyla emek piyasasında rekabeti keskinleştirmektedir. Böylece gençlik, henüz eğitim sürecindeyken disipline edilen ve düşük ücret koşullarına razı edilen bir emek havuzuna dönüştürülür. KYK bursunun yetersizliği bu sürecin yalnızca görünen yüzüdür; asıl mesele, gençliğin sistematik biçimde ucuz ve esnek emek gücüne dönüştürülmesidir.

Eğitim sistemi yalnızca emek gücü üretmez; aynı zamanda eşitsizliği meşrulaştıran bir ideolojik aygıt olarak işler. Gençliğe “çok çalışırsan başarabilirsin” denirken, üretim araçlarının mülkiyetine dayalı sınıfsal eşitsizlik görünmez kılınır. Başarı bireyselleştirilir, yoksulluk kişisel yetersizlik gibi sunulur. Oysa nitelikli eğitim olanaklarına erişim, barınma koşulları, aile geliri ve sosyal sermaye; öğrencilerin geleceğini belirleyen temel unsurlardır. Eğitim bir hak olmaktan çıkarılmış, piyasa mantığına tabi bir yatırım aracına dönüştürülmüştür. Mezuniyet ise bu “yatırımın” karşılığını garanti etmeyen bir belirsizlik alanıdır.

Bu koşullar altında yaşanan umutsuzluk, tükenmişlik ve geleceksizlik duygusu bireysel bir zayıflık değil; sınıfsal bir gerçekliğin psikolojik tezahürüdür. Gençlik bir yandan yoğun ders yüküyle

disipline edilirken, diğer yandan güvencesiz emekle tüketilmektedir. Geleceksizlik, kapitalizmin yapısal çelişkilerinin genç kuşaklar üzerindeki somut ifadesidir. Burjuva eğitim sistemi gençliğe özgürleşme değil; borç, işsizlik ve yoksulluk döngüsü sunmaktadır. “Öğrenciler, kapitalist sistemin korunmasında ve devamında yüksek öğrenimlerini kapsayan umut ve isteklerini gerçekleştirecek, baştan hazırlanmış şartı görürler.” (Georgi Dimitrov- Gençlik İçin Notlar sf-41 Evren Yayınları) Türkiye’de bu şartı yerine getiremeyen kapitalist sistem öğrencilere bir gelecek dahi sunmamaktadır.

Sonuç olarak sorun 3 binin 4 bin olması değildir. Sorun, gençliğin yaşamının ve eğitiminin piyasa koşullarına terk edilmiş olmasıdır. KYK zammı tartışması, kapitalist düzenin gençlik üzerindeki tahakkümünün küçük ama açıklayıcı bir örneğidir. Gençlik sorunu, emek sermaye çelişkisi sorununun özgül bir biçimidir. Enflasyon karşısında eriyen ücretler, güvencesizlik ve geleceksizlik yalnızca öğrencilerin değil, bütün emekçilerin ortak kaderi haline getirilmiştir. Bu düzen içinde kalıcı ve insanca bir çözüm mümkün değildir. Çözüm, gençliğin işçi sınıfıyla ve toplumun ezilen diğer kesimleriyle birleşik mücadelesindedir. Bu mücadelenin zaferi ise üretimin, eğitimin ve toplumsal yaşamın halkın ihtiyaçlarına göre örgütlendiği demokratik halk iktidarı perspektifindedir. Ancak bu zeminde gençlik hayatta kalma sınırına mahkûm edilmekten kurtulabilir.

çarkta kan, cepte kâr

İzmir'den Bir DÖB'lü

MESEM'ler, sermaye düzeninin genç emeği disipline etme, ucuzlatma ve denetim altına alma aygıtıdır. Adına "mesleki eğitim" denilen bu düzenek, gerçekte genç işçilerin canı pahasına dönen bir sömürü çarkıdır. Fabrikalarda, atölyelerde, şantiyelerde katledilen genç işçilerin kanı, bu çarkın dişlilerini yağlamaktadır. MESEM'ler bir eğitim modeli değil; sermayenin krizini genç bedenlerle erteleyen bir sınıf saldırısıdır. Bugün yaşanan genç işçi katliamları tesadüf değil, sistematiktir. Çünkü kapitalizmde "eğitim" de kâr mantığına bağlanmıştır; çünkü burjuva iktidar için gençlik, örgütlenecek bir özne değil, disipline edilecek bir maliyettir.

MESEM'lerin işlevi açıktır: Okuldan koparılmış, sendikasız, güvencesiz, ucuz ve itaatkâr bir genç işçi kitlesi yaratmak. İş cinayetleri bu düzenin "istisnası" değil, normalidir. Genç işçilerin örgütlenmesine dönük saldırılar da aynı yerden beslenir. Patronun atölyesinde "öğrenci" etiketiyle çalıştırılan genç, ne işçidir ne öğrenci; hakları buharlaştırılmış, sesi kısılmıştır. Burjuva devlet, kolluk gücüyle, mevzuatıyla, yargısıyla bu yağmayı korur. Sorun MESEM'in "yanlış uygulanması" değil; sorun bizzat kapitalist iktidarın kendisidir.

Burjuvazi, her eleştiride topu taca atar: "Dünyanın her yerinde mesleki eğitim var." Doğru. SSCB'de de mesleki eğitim vardı. Ama amaçlar sınıfsal olarak taban tabana zıttı.

Sovyetler Birliği'nde mesleki eğitim, planlı ekonominin ihtiyaçlarına göre, toplumun ortak yararını gözeterek örgütlenmişti. Gençler, üretimin bilinçli öznesi olarak yetiştiriliyor; eğitim, emeğin kolektif gelişiminin parçasıydı. İş güvenliği toplumsal sorumluluktan; üretim, insanı öğüten değil, insanı geliştiren bir süreçti. Mesleki eğitim, sermayeye ucuz işgücü değil, topluma nitelikli emek kazandırmayı hedefliyordu. Çünkü iktidar sermayenin değil, emeğin elindeydi.

Bugün MESEM'lerde ise gençliğe dayatılan, piyasanın anlık ihtiyaçlarına göre biçimlenen bir köleliktir. "İstihdam" masalıyla çocuk yaşta çalışma normalleştirilir; patronun kârı için yaşamlar riske atılır. Burada mesele eğitim tekniği değildir. Aynı adla anılan iki farklı pratik arasındaki uçurumun nedeni, iktidarın sınıfsal karakteridir. Kapitalizmde eğitim, sermayenin hizmetkârıdır; sosyalizmde ise toplumun özgürleşmesinin aracı.

O yüzden çözüm, MESEM'leri makyajlamak, denetimleri artırmak, birkaç yönetmelik değiştirmek değildir. Çözüm, sermayenin genç emeği boğazladığı bu düzeni teşhir etmek ve yıkmaktır. Genç işçi katliamlarının hesabı ancak bu düzenle hesaplaşıldığında sorulabilir. Örgütlenmeye dönük saldırılar, ancak emeğin örgütlü gücüyle

püskürtülebilir. Eğitim, ancak emeğin iktidarında özgürleşir; ancak üretim araçları toplumsallaştığında, insan yaşamı kârın önüne geçtiğinde gerçek anlamına kavuşur. Bugün gençliğe düşen, patronun atölyesinde "öğrenci" rolünü kabullenmek değil; sınıfının safında, örgütlü ve bilinçli bir özne olarak ayağa kalkmaktır. Çünkü sorun eğitim modeli değil, iktidardır. Ve bu iktidar değişmeden ne eğitim kurtulur ne de gençlik. Emek iktidarında ise eğitim, zincir değil; özgürleşmenin kendisi olacaktır. Eğitim ancak emeğin iktidarında özgürleşir;

ancak üretim araçları toplumsallaştığında, insan yaşamı kârın önüne geçtiğinde gerçek anlamına kavuşur. Gençlik; ucuz ve itaatkâr bir yedek sanayi ordusu olarak sermayenin çarklarında ezilir.

Genç emeğinin sömürsü, sınıf mücadelesinin tali değil, merkezi başlıklarından biridir. Marx, Kapital'de kapitalist üretimin çocuk bedenlerini makinelerin uzantısına dönüştürdüğünü, onların geleceğini çalarak sermaye birikimini kanla beslediğini vurgularken, bugünün MESEM gerçeğini neredeyse bire bir tarif etmektedir. Kapitalizm tarihsel bir tıkanma içindedir. Kâr oranlarının düşme eğilimi, küresel rekabetin sertleşmesi ve yapısal krizlerin sürekliliği burjuvaziyi daha ucuz, daha güvencesiz ve daha itaatkâr emek arayışına zorlamaktadır. Bu ihtiyacın en kolay ve en acımasız karşılığı

**"İstihdam"
masalıyla çocuk
yaşta çalışma
normalleştirilir; patronun
kârı için yaşamlar
riske atılır. Burada mesele
eğitim tekniği değildir.
Kapitalizmde eğitim,
sermayenin hizmetkârıdır;
sosyalizmde ise
toplumun
özgürleşmesinin
aracı.**

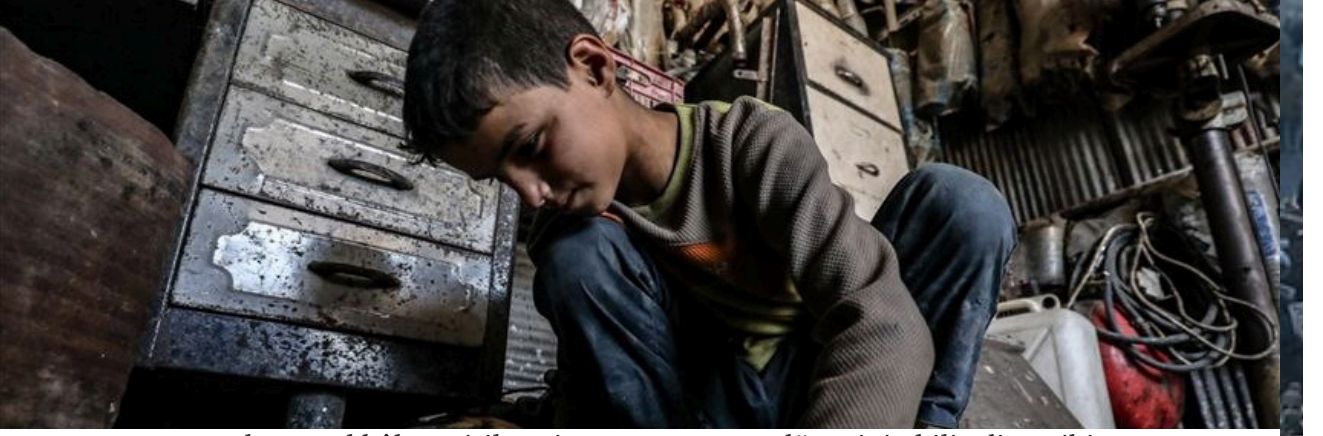
gençliktir. Tekelci kapitalizmin bu ihtiyaca bulduğu güncel maske MESEM'lerdir. Eğitim kisvesi altında sunulan bu mekanizma, gerçekte çocuk ölüm fabrikalarından başka bir şey değildir. Haftada bir gün okul, dört gün atölye; üç kuruşluk ücret, sıfır güvenlik, tam sömürü... Bu tablo, burjuva devletin proletaryayı disipline etme stratejisinden bağımsız değildir.

Sermayenin ucuz emek ihtiyacı, öğrenci gençlik ve çocuklar üzerinden karşılanırken Marx'ın artı-değer teorisi en çıplak biçimiyle işlemektedir.

Genç işçinin emeği piyasa değerinin çok altında satın alınır; ürettiği değerle aldığı ücret arasındaki fark doğrudan sermayedarın kasasına akar. Üstelik genç beden daha dayanıklı, daha az talepkâr, daha kolay bastırılabilir olarak görülür. Bu nedenle MESEM yalnızca bir eğitim modeli değil, sınıfsal bir zor aygıttır.

Tarih, burjuva egemenliğinin ayak izleriyle kirlenmiştir.

Kadınlar ve çocuklar, sermayenin kâr iştahı karşısında her zaman en savunmasız kesimler olmuş; emekleri ucuz bir meta hâline getirilmiştir. Bugün MESEM adı altında sunulan bu sözde "çağdaş" düzenek, kapitalizmin karanlık geçmişini yeniden üretmektedir. Lenin'in altını çizdiği gibi, çocuk emeğinin yoğun sömürsü yalnızca çocukları değil, tüm işçi sınıfının koşullarını ağırlaştırır; sermayenin elindeki bir baskı silahına dönüşür. Ekim Devrimi'nin hemen ardından Sovyetler'de çocuk işçiliğinin yasaklanması, eğitimin

parasız ve kamusal hâle getirilmesi tesadüf değildir. Bu, emeğin iktidarının doğal sonucudur. Marx'ın ve Lenin'in işaret ettiği gerçek nettir: Kapitalizm altında çocuk ve gençlik korunamaz; çünkü bu sistem onları insan olarak değil, maliyet kalemi olarak görür. MESEM'ler bu gerçeğin güncel adıdır. Dolayısıyla mücadele yalnızca MESEM'lere karşı değil; onları mümkün kılan sınıf iktidarına karşıdır. Gençliğin kurtuluşu, patronun atölyesinde değil; örgütlü sınıf mücadelesindedir. Eğitim ancak emeğin iktidarında özgürleşir. Gençlik ancak sermayenin zincirleri kırıldığında yaşar. Bugünün MESEM koşulları, bu düzenin çürümüşlüğüne artık gizleyemeyecek kadar çıplaktır. Haftada dört gün fabrikalarda, atölyelerde, şantiyelerde çalıştırılan çocuklar; haftada bir gün sözde "eğitim" adı altında okula sürülmektedir. Aldıkları ücret, çoğu zaman bir işçinin günlük yevmiyesine dahi denk düşmezken; sigorta kırılmış, denetim göstermelik, iş güvenliği ise neredeyse yok hükmündedir. Sonuç ortadadır: Preslerin altında ezilen, elektrik akımına kapılan, yüksekte düşen, zehirli gazlara maruz kalan çocuk işçiler... Her biri "kaza" denilerek geçiştirilen ama gerçekte

sermaye düzeninin bilinçli tercihi olan cinayetler. Buna rağmen Millî Eğitim Bakanı Yusuf Tekin'in "Türkiye Mesleki Yüzyıl Zirvesi" gibi şatafatlı isimlerle kürsülere çıkıp MESEM'leri övmesi, bu sistemin utanmazlığını ve sınıfsal küstahlığını gözler önüne sermektedir. Çocuk işçi mezarlarının başında suskun kalanlar, patronların salonlarında "başarı hikâyeleri" anlatmaktadır. Bu yalnızca bir körlük değil; sınıfsal bir tercihtir. Burjuva iktidar, çocukların kanı üzerinde yükselen bu düzeni savunmakta hiçbir beis görmemektedir. Çünkü MESEM'ler, sermayenin krizine can suyu; gençliğin yaşamına ise mezar olmaktadır. 2025 yılında 91 sınıf kardeşimizin MESEM adı altında katledilmesi bunun en yakıcı sonucudur. Ama tarih göstermiştir ki hiçbir sömürü düzeni sonsuza dek sürmez. Kurtuluş ne burjuva reformlarında ne de sermayenin merhametindedir. Kurtuluş, emeğin iktidarındadır. Genç işçilerin ve öğrencilerin önündeki tek gerçek yol, örgütlü mücadeledir. Ancak "emeğin iktidarında" gelecek bizlerin olabilir ve "emeğin iktidarı" yolunda örgütlenmek, sınıf savaşımı içinde konuşlanmak bizlere düşen yegâne görevdir.

İŞBİRLİKÇİYİ YIK NATO'YU DAĞIT

NATO, başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin ve onların işbirlikçilerinin öncülüğünde 1949 senesinde kurulmuş politik-askeri bir örgüttür. Emperyalist devletler ve onların propagandacıları, NATO'yu, "Özgür dünyayı komünizme karşı savunmak için" kurduklarını söylediler! Neydi bu "özgür dünya"? Onların "özgür dünya" dedikleri şey, sömürücü, baskıcı, faşist, gerici ve katil kapitalist dünyadan başka bir şey değildi. NATO kurulduğunda, emperyalist "özgür dünya", dünyanın yarısını sömürgeleştirmişti. İşçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların kanı ve teri üzerine barbar bir medeniyet yaratmışlardı. Oysa yanı başlarında Ekim Devrimiyle kurulmuş olan sosyalist dünya işçilerin, emekçilerin özgürce yaşadığı, ezilen halkların ve sınıfların daha önce kullanamadığı özgürlükleri, hakları kullanabildiği bir refah toplumu yaratmıştı. Emperyalizmin tahakkümünü ve

sömürsünü kaybettiği topraklarda dayanışma, refah ve özgürlükler temelinde sosyalist bir dünya yeşermeye başlamış; eğitim, sanat, bilim ve mühendislikte öncü olmuştu. Kapitalizmi yıkıp sosyalizme geçmiş olan halklar gün geçtikçe refahını, yaşam standartlarını arttırıp özgürlüklerini sonuna kadar kullanabiliyorken kapitalist dünyada halklar faşist baskı altında terörü deneyimiyor, yozlaşmış ve çürümüş gerici kapitalist devletler altında sömürülüp can çekiyorlardı. Gerçekte NATO, "özgür dünyaya" karşı savaşları örgütlü bir şekilde yürütmek için emperyalistler öncülüğünde kurulmuş gerici, barbar ve yayılcı bir örgüttü! Güney Amerika'dan Ortadoğu'ya, Afrika'dan Asya'ya işçilere, emekçilere ve ezilenlere karşı düzenlenen faşist darbelerin ve çıkartılan iç savaşların arkasında NATO vardı. NATO'nun esas hedefi sosyalist, sosyalizm

yönelimli ilerici ve halkçı iktidarları yok etmekte! Türkiye NATO'ya üye olan bir devlettir. Başta emperyalist devletler olmak üzere NATO'ya üye olan tüm ülkelerin asıl hedefi emperyalist-kapitalist sistemden sosyalizme geçişi engellemektir. NATO'nun günümüzdeki işlevi sosyalist, ilerici ve halkçı iktidarlara baskı uygulamak, kapitalist ülkelerde ise yükselen sosyalizm mücadelesini bastırmaktır. Türkiye, emperyalist sisteme ve devletlere özel olarak da ABD'ye ekonomik, siyasi, askeri açılardan tam bağımlı bir ülkedir. Türkiye'yi sadece Türkiye olarak değil ABD ve NATO olarak okumak gerekir ve Türkiye'nin uyguladığı her ekonomik ve siyasi politika halkımızın değil NATO ve ABD çıkarlarına uygundur. Türkiye, başta ABD olmak üzere emperyalist devletlere ve kurumlarına tam bağımlı, yeni sömürge bir ülkedir. 2026 yılının NATO toplantısı Temmuz ayında Ankara'da yapılacak! Emperyalist sistemin ekonomik ve siyasi olarak çöküşe girdiği, saldırganlığını daha da arttırdığı, kapitalist devletlerin yayılcı ve faşist politikaları hayata geçirdiği bir sırada NATO, toplantısını Ankara'da yapma kararı aldı. Bu sene Ankara'da yeni saldırgan politikalar üretilecek, işçilere emekçilere ve ezilen halklara karşı yeni saldırı ve soygun politikaları uygulanacak. Halkların katili NATO'yu ülkemizde istemiyoruz! Emperyalist ve barbar politikaların uygulanmasına, halklara terör estirilmesine karşıyız! Türkiye, NATO ve emperyalizmin Ortadoğu'daki uşağıdır, işbirlikçisidir. Türkiye'nin uyguladığı faşist terörün ve yayılcılığın en büyük destekçisi emperyalist devletler ve

NATO'dur. Türk ordusu, istihbarat aygıtları ve askeri araçları NATO tedrisatlıdır. Türkiye'nin NATO bağımlılığının temelinde ekonomik bağımlılık ve kapitalist ilişkiler yatıyor. Türkiye ekonomik açıdan emperyalist devletler tarafından ilhak edilmiş bir ülkedir. Ülkemizin kaynakları emperyalistler tarafından çalınmıştır! Ülkemizin kaynakları bir avuç emperyalist tekeller ve işbirlikçi Türkiye'nin kapitalistlerinin elindedir. Emperyalizm ve işbirlikçi Türkiye, ülke kaynaklarımızı sömürürken askeri yayılcılığını ve faşist terörünü ordu, hukuk, medya ve polis gücüyle arttırıyor! Türkiye'nin emperyalizme tam bağımlı kapitalist ekonomik yapısını yıkmadan ve sosyalizmi kurmadan NATO'yu ülkemizden kovamayız! Emperyalizme olan bağımlılık ancak kapitalizmin yıkılmasıyla son bulabilir. Faşist Türk tekelleri kapitalizmini yıkacak, halkların katili NATO'yu ülkemizden kovacağız! Denizler emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele ateşini yakarak, topraklarımızda devrim mücadelesini yükselterek halklarımızın hafızasında silinmeyecek bir iz bıraktılar. Onların mücadelesi, cesareti, hayalleri bugünün gençliğine yol gösteriyor. Türk ve Kürt gençliğini NATO toplantısına karşı Denizlerin cüretiyle sokakları zapt etmeye, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesini sahiplenmeye çağırıyoruz!

İŞBİRLİKÇİYİ YIK, NATO'YU DAĞIT!

HALKLARIN KATİLİ NATO'YU DAĞITALIM!

EMPERYALİZME KARŞI DENİZ OLACAĞIZ!

yurt koşulları değil hapis koşulları

NİLOVNA

Türkiye’de öğrencilerin barınma hakkı uzun süredir rastlantısal değil, bilinçli ve sistematik bir biçimde aşındırılmaktadır. Devletin bu alandaki politikaları, barınmayı temel bir hak olarak güvence altına almak yerine öğrencilerin yaşamını disipline etmeye ve denetim altına almaya yönelmiştir. KYK’nın özellikle kadın öğrencileri hedef alan “giriş saati bildirim” uygulaması, bu yaklaşımın en görünür örneklerinden biridir. Güvenlik gerekçesiyle sunulan bu uygulama, gerçekte gözetimi kurumsallaştıran ve itaati normalleştiren bir denetim mekanizmasıdır. Geçtiğimiz günlerde

“güvenlik” adı altında uygulanmaya başlanan KYK yurtlarındaki gece 00.00’dan sonra giren öğrencilerin — ki aslında sadece kadın öğrencilere yöneliktir— reşit olmalarına rağmen anne babalarına atılan sözde “bilgilendirme” mesajı ile bir kez daha öğrencilerin, özellikle de genç kadınların yaşamı kısıtlanmaya yüz tutulmuştur. Reşit olunmasına rağmen KYK yönetiminin kadınlara yönelik bu saldırgan tavrının sebepleri ve sonuçları bizim nezdimizde oldukça nettir. Dincigerici devlet, yıllardır süregelen barınma krizine kalıcı çözümler üretmek yerine bu

krizi yönetilebilir bir baskı alanına dönüştürmektedir. Asansörleri çalışmayan, yangın güvenliği bulunmayan, ambulansları yurda sessizce sokan, ihmaller zinciriyle öğrencilerin yaşamını yitirdiği yurtlar onarılmak yerine; öğrencilerin zamanı, bedeni ve gündelik hayatı düzenlenmektedir. Kapitalist devlet, barınma sorununu ortadan kaldırmak yerine bu sorunu öğrenciler üzerinde otoritesini pekiştirecek bir araca dönüştürmektedir.

KYK'nın kadın öğrencilerin yurda giriş-çıkışlarını ailelerine bildirmesi, genç kadınları bilinçli biçimde çocuklaştıran bir anlayışa dayanmaktadır. Bu uygulama, kadınları birey olarak değil; denetlenmesi gereken "risk unsurları" olarak konumlandırmakta, onları devlet-aile eksenine sıkıştırılmaktadır; sanki genç kadınların kendi seçim araçlarını kullanması mümkün değilmiş

gibi. Kapitalist sistem, kadınlar üzerindeki kontrol mekanizmalarını "koruma", "güvenlik" ve "düzen" söylemleriyle meşrulaştırarak yeniden üretir. Oysa burada hedeflenen güvenlik değil; kadınların yaşamının izlenebilir, yönetilebilir ve gerektiğinde cezalandırılabilir hâle getirilmesidir.

Dinci-gerici sistem dört bir koldan kadınların yaşamını kısıtlamaya, kadınları mücadele alanlarından

Dinci-gerici sistem dört bir koldan kadınların yaşamını kısıtlamaya, kadınları mücadele alanlarından soyutlamaya yönelik saldırılarını bu şekilde acizce ilerletmektedir. Karşımıza çıkan, özellikle genç kadınları dört duvar arasına hapsetme politikasının bir ürünüdür.

soyutlamaya yönelik saldırılarını bu şekilde acizce ilerletmektedir. Karşımıza çıkan, özellikle genç kadınları dört duvar arasına hapsetme politikasının bir ürünüdür. Bu sözde denetim yalnızca özel hayatla sınırlı kalmamakta; öğrencilerin hayatta kalabilmeleri için en temel alanlara kadar uzanmaktadır. Yaşamın içerisinde zaten sürekli bir "hayalet" ile savaşmak zorunda kalan öğrenci gençlik, eğitimin içerisinde dahi bu hayalet ile "mücadele" etmek

durumundadır. Her sene daha iyi bir yaşam umuduyla başlayan eğitim-öğretim döneminde, öğrenci gençliğin mücadele koşullarının da artması bu "hayalet" in ürünüdür: Kapitalizm. Niteliksiz yemekhanelerde düşük kaliteli, besin değeri yetersiz ve hijyen sorunları barındıran yemekler; öğrencilerin fiziksel sağlığını olduğu kadar psikolojik iyilik hâlini de doğrudan tehdit etmektedir. Barınma ücretleri düzenli olarak artırılırken yemeklerin hem porsiyonu küçülmekte hem de kalitesi düşmektedir.

Kapitalist devlet, beslenmeyi bir hak olarak değil, kısılması gereken bir maliyet kalemi olarak görmektedir. Öğrencilere yaşamalarını sağlayacak koşullar değil, yalnızca "idare etmelerini" mümkün kılacak asgari şartlar sunulmaktadır. Kapitalizm, emekçilere nasıl ki "yaşayacakları" kadarını reva görüyorsa, emekçilerin çocuklarına da aynı hakkı görmekte bir çekince duymamaktadır.

Bir yandan ise kapitalist devlet,

yıllardır süregelen barınma krizine kalıcı çözümler üretmek yerine bu krizi yönetilebilir bir baskı alanına dönüştürmektedir. Asansörleri çalışmayan, yangın güvenliği bulunmayan, ambulansları yurda sessizce sokan, ihmaller zinciriyle öğrencilerin katledildiği yurtlar insanca bir yaşam alanına dönüştürülmek yerine; öğrencilerin zamanı, bedeni ve gündelik hayatı düzenlenmektedir. Kapitalist devlet, barınma sorununu ortadan kaldırmak yerine bu sorunu öğrenciler üzerinde otoritesini pekiştirecek bir araca dönüştürmektedir.

Barınma krizinin bir diğer boyutu ise devlet yurtlarındaki imkânların yetersizleştirilmesi, mevcut olan yurtların da özelleştirilmesidir. Yurt kapasitesinin ihtiyacın çok altında tutulması, kamu yurtlarının koşullarının kötüleştirilmesi ve denetimsizliğin normalleştirilmesi, öğrencileri yüksek ücretli özel yurtlara yönlentmektedir. Özel yurtlarda fahiş fiyatlar, sözleşme dayatmaları, keyfi kurallar ve güvencesizlik yaygındır. Barınma, sermayenin insafına bırakılmış; öğrenciler müşteri, üniversiteler ticarethane, yurtlar ise kâr alanı hâline getirilmiştir.

Bu tabloya tarikat ve cemaat yurtları da eklendiğinde, barınma sorunu yalnızca ekonomik bir mesele olmaktan çıkarak devletin nasıl bir insan, nasıl bir gençlik, nasıl bir profil öngördüğünün açık bir göstergesine dönüşmektedir. Dinci-gerici devlet, gençlerin yaşam alanlarını dinsel ve ideolojik baskının merkezlerine dönüştürmektedir. Bu yurtlarda yaşanan baskılar, zorunlu etkinlikler, yaşam tarzına müdahaleler ve

geçmişte ölümle sonuçlanan ihmaller hâlâ hafızalardayken, bu yapıların “alternatif” olarak sunulması barınma hakkının nasıl siyasallaştırıldığını göstermektedir. Barınma krizi, yetersiz beslenme ve ekonomik sıkışmışlık içinde yaşayan öğrenciler, bu koşulların üzerine bir de hareket özgürlüklerinin denetlenmesiyle karşı karşıya kalmaktadır. “Seni koruyoruz” söylemiyle meşrulaştırılan bu yaklaşım, gerçekte gençliğin gündelik yaşamının sürekli izlenmesi ve kontrol edilmesi anlamına gelmektedir. Kapitalizm böyle işler: önce temel ihtiyaçları krize sürükler, ardından bu krizi güvenlik ve düzen bahanesiyle kapsamlı bir denetim politikasına dönüştürür.

Gençliğin ekonomik olarak sıkıştırıldığı, sosyal olarak baskılandığı ve siyasal olarak bastırıldığı bir ülkede; barınma, beslenme ve hareket özgürlüğü dahi devletin gözetim mekanizmalarına bağlanmıştır. Bu politikalar öğrencileri korumaz; iktidarın otoritesini, düzenin sürekliliğini ve kapitalist tahakkümün devamını güvence altına alır.

Ortaya çıkan tablo açıktır: özgürlüğün parçalara ayrıldığı, barınmanın bir lütuf gibi sunulduğu, beslenmenin maliyete indirildiği, kadınların ve öğrenci gençliğin yaşamlarının sürekli gözetim altında tutulduğu bir düzen. KYK'nın bu uygulaması, otoriter eğilimlerin toplumsal dokuda nasıl sıradanlaştırıldığını gösteren çarpıcı bir örnektir. Bu düzene karşı çıkmak ise yalnızca bir barınma ya da öğrenci hakkı mücadelesi değil; yaşamın kendisini savunma mücadelesidir.

“Sosyalizme yönelen ve emperyalizm ile iş birliği yapmayan ülkelerin maddi kaynaklarının gücü, burjuvazinin korkulu rüyalarının temelini oluşturur. Çünkü bir sosyalist ülkenin dışa bağımlı olmaması ve sosyalizme geçerken elinde tuttuğu ekonomik güç, devrimi ve proletarya enternasyonalizmini bağımsız bir şekilde büyütecek en güçlü silahlardan biridir.”

anti-emperyalist mücadeleyi büyütelim

Ayşin Fırtına

ABD, her zaman yaptığı gibi yine kanlı ellerini anti-emperyalist ülkelerin kalbine saplamaya devam ediyor. Bu seferki hedefini de Latin Amerika ülkesi Venezuela olarak belirlemiştir. Venezuela'nın belirlenmesinin iki temel sebebi var desek yanlış olmaz; ülkede komünlerin kurulması ve sosyalist bir politika çizgisinde bir halk iktidarının uygulanmaya çalışılması ana sebeplerden biridir. Emperyalist-kapitalist sistemin kalesi olan ABD, sosyalizmin toplumsal olarak yükseldiği ve işçilerin iktidara gelme ihtimali olan her ülkeye türlü bahaneler göstererek çeşitli ambargolarla iç işlerine, dolayısıyla da sosyalizme darbe girişimlerine bir yenisini daha eklemek için çabalıyor. Karşı devrimci bu politikalarla Venezuela gibi sosyalist eğilimli bir halk iktidarına sahip ülkelerin proletaryasına ket vurabileceğini düşünüyor. Burjuvazi, ayaklanan ve bir hak mücadelesine girişmiş tüm halkların mücadelesini baskılar ve

türlü politikalarla kontrol altında tutmak ve devrimi engellemek için elinden gelenin fazlasını her zaman yapar; bugün Venezuela'da olan da budur. Venezuela'da ABD emperyalizminin işgal tehdidine karşı milyonlarca insanın katıldığı halk milisleri ve komünler, emperyalist ülkelerin Venezuela'ya karşı eyleme geçmek için yeterli bir tehdit olarak görülmektedir.

ABD emperyalizmi, Venezuela'ya yönelik işgal girişimini komünleri ve halk milislerini “narkoterör” adı altında başlıklandırarak, kurtuluşu da kendinde göstererek meşrulaştırmaya çalışıyor. Oysa dünyanın her yerine uyuşturucu ve terörü ihraç eden ABD emperyalizminin asıl hedefi Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti'ni yıkmak ve Venezuela'nın zengin petrol rezervini talan etmektir. Venezuela'nın zengin petrol kaynakları, emperyalist ülkelerin ağzını sulandıran bir diğer nedendir. Ülkenin petrol rezervlerine konulacak

ambargo hem Venezuela'nın geçim kaynaklarına vurulacak bir ket hem de işgalci ülkelerin aradığı kandır. Petrol rezervlerinin genişliği aynı zamanda güç demektir.

Sosyalizme yönelen ve emperyalizm ile iş birliği yapmayan ülkelerin maddi kaynaklarının gücü, burjuvazinin korkulu rüyalarının temelini oluşturur. Çünkü bir sosyalist ülkenin dışa bağımlı olmaması ve sosyalizme geçerken elinde tuttuğu ekonomik güç, devrimi ve proletarya enternasyonalizmini bağımsız bir şekilde büyütecek en güçlü silahlardan biridir. Venezuela'daki bu somut durum, ABD gibi emperyalist-kapitalist ülkelerin ambargo ve işgal girişimleri için yeterli sebepleri oluşturur.

ABD emperyalizmi, Bolivarcı Halk İktidarı'na karşı bir kara işgalinin sonucunun Vietnam'dan daha acı bir

sonuca yol açacağına farkındaydı. Bu yüzden sabahın erken saatlerinde 38 Venezuelalı ve Kübalı vatandaşı katledip Bolivarcı Venezuela Halk Cumhuriyeti'nin başkanı olan Nicolas Maduro ve eşini büyük bir komployla kaçırpı ABD'ye götürerek tutsak etti.

Maduro ve eşinin kaçırılması, ABD emperyalizmi için moral üstünlük yaratarak hem yıkılan hegemonyasını yeniden kalkındırmanın yolunu açacak hem de tüm dünyada halkların morallerinde bozgun yaratarak ABD'nin saldırganlığını artırmasını meşrulaştıracaktı. Ancak gerçek hayatta işler böyle yürümedi.

Kaçırıldıktan sonra Maduro'nun görece "çaresiz" fotoğraflarının yansıtılması, ağır tutsaklık koşulları altında dahi Maduro'nun zafer işaretiyle verdiği bir poz sayesinde halklara umut oldu. Venezuela halkı bu saldırıya ilk günden itibaren en

sert hâliyle cevap vermiş olup, halk içinde Maduro'nun kaçırılmasına karşı duyulan öfkeyi sokaklara yansıtmış oldu. Venezuela halkı ilk günden bugüne eylemleriyle Maduro'nun yanında olduğunu gösterdi. Dünya basınına yapılan bu insanlık dışı hamleyi kara propagandaları öne atarak kendini aklamaya çabaladı Trump ve ABD emperyalizmi. Biliyoruz ki bahsi geçen kara propagandaların –uyuşturucu ticareti, Maduro'nun bir diktatör olduğu ve ülkeye özgürlüğün ABD eliyle geleceği masalı– hiçbir şekilde gerçekliği yansıtmamaktadır.

Emperyalist, faşist ve karşı devrimci hiçbir ülke gerçek bir özgürlüğü getiremez. Venezuela halkı, kapitalist yağmacıların “özgürlüğünü” değil, proletaryanın ve Venezuela halkının özgürlüğünü tercih ettiğini bir kez daha kanıtladı. Devrimin cephelerinden biri olan Venezuela, uluslararası proletaryanın en önemli mevzilerinden biridir. Uluslararası proletaryanın ve gençliğin üstüne düşen de Venezuela'da halk iktidarını, devrimimizi destekleyip büyütmezdır.

2021'de kurulan Dünya Anti-Emperyalist Platformu, emperyalist saldırganlığa karşı uluslararası proletaryayı ve gençliği birleştirmek için kuruldu. Dünya Anti-Emperyalist Platformu'nun Türkiye'deki gençlik bileşeni olan Devrimci Öğrenci Birliği ise Türkiye'de Deniz Gezmişlerden

aldığı enternasyonal mücadele mirası ile gençliği emperyalizme karşı mücadelede birleştirmektedir. Dünya Anti-Emperyalist Platformu ve gençliği, bugün Venezuela'da dünyanın birçok ülkesinden işçileri ve gençleri ABD emperyalizminin işgaline karşı bir araya getiriyor. “21. Yüzyılın Che Guevara'sı olacağız” şiarı ve kararlılığıyla ABD emperyalizmine karşı savaşmak için gidiyor Dünya Anti-Emperyalist Platformu.

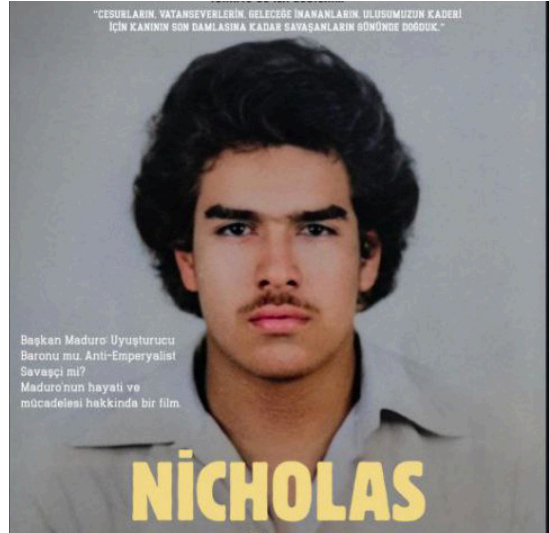
Türkiye'li devrimcilere düşen temel sorumluluk, dünyanın hangi ülkesi olduğu fark etmeksizin ezilen halkların ve proletaryanın verdiği mücadelenin yanında durup dayanışmayı büyütmezdır. Din, dil, ırk, renk fark etmeksizin burjuvaziye karşı saf tutup proletaryanın yanında savaşıp enternasyonal mücadeleyi büyütme, devrimcinin yapması gereken en önemli görevlerden biridir. Çünkü Marx'ın da dediği gibi, “İşçi sınıfının vatanı yoktur.” İşçi sınıfı, vatanını ancak kendi elleriyle ve kendi iktidarıyla kurabilecektir. Venezuela halkının verdiği bu mücadelede ise Türkiyeli yoldaşları olarak enternasyonal dayanışmayı büyütmeye devam edeceğiz.

Venezuela Halkının Mücadelesi Zafere Ulaşacak!

Hasta La Victoria Siempre!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

“Nicolas” filminin ilk gösterimi Dünya Anti-emperyalist Platform’unun çağrısıyla Eskişehir/Türkiye’de gerçekleştirildi.

Bu gösterim sadece bir film etkinliği değil aynı zamanda enternasyonal dayanışmanın çeşitliliği açısından son derece büyük bir öneme sahipti çünkü dayanışma demek sadece eylemsellik değil hayatın her alanında bu dayanışmayı örmektir. Film etkinliği iki ayaktan oluşuyordu. İlk filmde Maduro’nun gençlik ve devrimci mücadeleye nasıl katıldığını ve Venezuela hakkında devrimci mücadelenin nasıl karşılık bulduğunu konu alıyor.

Film etkinliği dünya ülkelerinin birçoğunda büyük bir etkileşim aldı ve büyük bir kesimin devrimci duygularını, sosyalizmin her yerde mümkünliğini, enternasyonal mücadelenin önemini anlamak için son derece önemliydi. Eskişehir’de birçok kişinin katılımıyla yerelde mücadelenin önemini ve Venezuela halkının gerçekliği anlatıldı. Bir kez daha hatırlatalım ki Venezuela halkının ve başeğmeyen önderi Maduro’nun verdiği mücadele zafere ulaşacak!

şovenizme karşı proletarya enternasyonalizmini büyütelim

OKUR MEKTUBU

Son yıllarda gençlik içinde yükselen ve “yeni” etiketiyle sunulan milliyetçilik, gerçekte kapitalizmin derinleşen kriz koşullarında faşizmin güncellenmiş ideolojik biçiminden başka bir anlam taşımamaktadır. Lenin’in burjuva milliyetçiliğine dair uyarılarında vurguladığı üzere bu söylem, emek ile sermaye arasındaki temel çelişkiyi görünmez kılarken sınıfsal öfkeyi ulusal, kültürel ve kimliksel karşıtıklara yönlendirmekte; Dimitrov’un tanımıyla finans kapitalin en gerici ve saldırgan çıkarlarını gençlik kitleleri içinde meşrulaştırmaktadır.

Düzene ve kurumsal yapılar mesafeliymiş gibi görünen, “sistem karşıtı” bir dil kullanan bu milliyetçilik; özünde özel mülkiyeti, sermaye düzenini ve devletin baskı aygıtlarını sorgulamak bir yana, onları dolaylı biçimde aklamakta; gençliğin işsizlik, güvencesizlik ve geleceksizlikten kaynaklanan meşru öfkesini göçmenlere, yoksullara ve toplumsal olarak en kırılğan kesimlere yönelterek faşizmin klasik işlevini yerine getirmektedir.

Sosyal medyada ironi, mizah ve estetikle dolaşıma sokulan bu ideolojik form, faşizmi gündelikleştirip zararsızlaştırırken; devrimci sınıf siyasetinin yokluğunda gençliği örgütlü emek mücadelesinden

koparmakta ve karşı-devrimci bir hatta seferber etmektedir. Dolayısıyla söz konusu “yeni milliyetçilik” ne gençliğin özgün bir başkaldırısı ne de sistemle gerçek bir hesaplaşma biçimidir. Aksine, kriz içindeki kapitalizmin faşist ideolojisini genç kuşaklar içinde yeniden üretmenin güncel aracıdır. Bu nedenle yeni milliyetçiliğin gençlik içinde güç kazanması rastlantısal değil, devletin ve egemen sınıfların bilinçli bir siyasal yöneliminin parçası olarak ele alınmalıdır.

Derinleşen kriz koşullarında düzenin meşruiyeti aşınırken, artan hoşnutsuzluk ve itiraz potansiyeli milliyetçilik ve şovenizm aracılığıyla denetim altına alınmaya çalışılmakta; sınıfsal çelişkiler, ulusal çıkar, beka ve iç düşman söylemleriyle bastırılmaktadır.

Devlet, milliyetçiliği yalnızca açık sağ ideolojiler üzerinden değil, “halkçı”, “anti-emperyalist” ya da “yerli” görünümler altında yeniden dolaşıma sokarak toplumsal rızayı tahkim etmeye yönelmektedir.

Bu noktada devrimci hareket açısından en büyük tehlikelerden biri, milliyetçilikle arasına net bir mesafe koyamayan; sınıf mücadelesini ulusal birlik, Kemalizm ve laik, ilerici cumhuriyet söylemiyle ikame eden sosyal-şoven tutumlardır.

Sosyal-şovenizm, faşizmin açık biçimleriyle mücadele ettiğini iddia ederken onun ideolojik zeminini “sol” bir dil aracılığıyla yeniden üretmektedir.

Devrimcilerin görevi; milliyetçiliğin hangi biçim altında sunulursa sunulsun sermaye düzeninin ve

devletin çıkarlarına hizmet ettiğini teşhir etmek; revizyonist sol ve sağ sapma şovenizme karşı tavizsiz bir mücadele yürütmek ve gençliğin öfkelerini ulusal kimliklere değil, sınıf egemenliğine ve sömürü ilişkilerine yönelten uluslararası devrimci hattı inşa etmektir.

Ey gökyüzünün gri pamukları
Ey mavi semaların karanlıkları
Size sesleniyorum!

Onlar ki, bu cennetin zebanileri
Onlar, yeryüzünün canileri

Uğruna savaşlar çıkan petrolerin katranları
Emeğimi mundar eden şirketlerin patronları

Onların üzerine, indirin yıldırımları

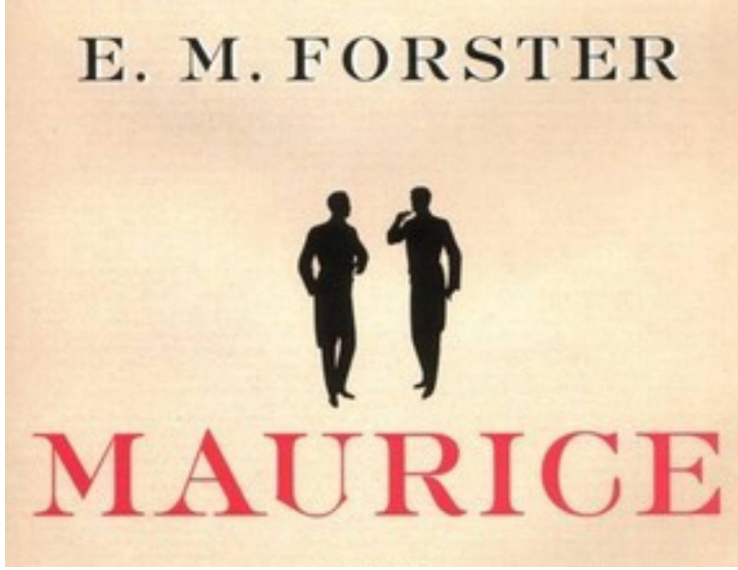
Ey gökyüzünün gri pamukları
Ey mavi semaların karanlıkları
Size sesleniyorum!

Onlar ki, cehennemın çiçekleri
Onlar, bu çarkların dişlileri

Özgürlük çağrısı yapan sazların telleri
Gözü kör olmuş insanlığın görünmez elleri

Onların terinden akıtın yağmurları

kitap tanıtımı: maurice

maurice ve sınıf

Ankara'dan Bir DÖB'lü

Bu yazımızda E. M. Forster'ın Maurice romanını anlatacak ve bunu yaparken aynı zamanda onun göz ardı edilen sınıfsal yoğunluğunu ele alacağız. Başlarken kitabın makus talihinden söz etmek gerektiğini düşünüyorum. Forster kitabını 1913 yılında yazmaya başlamış, 1914 yılında tamamlamıştır. İngiliz ütopyik sosyalistleri içinde hayli çevrelenmiş, erken dönem eşcinsel hakları savunucuları arasında kitabın baskıları dolaşmış; ancak olası bir yasak ve ceza korkusundan dolayı piyasaya sürülemediği. Aslına bakılırsa Forster'ın da kitabının edebî yönünü zayıf bulması, yaşarken yayımlanmamasının gerekçelerinden biri olmuştur. Ancak yazarın ölümünden sonra — yazılmaya başlanmasından tam 58 yıl sonra — 1971'de yayımlanabilmiştir.

Yalnızca yayımlanamamasıyla değil, anlaşılabilmesiyle de talihsiz olan

bu kitap, yıllardır liberal edebiyat çevrelerinin ellerinde bir arzuhal gibi, hiçbir şey anlatmayan bir masal gibi okunup durmuştur. Bugüne kadar boy boy "Ben Oscar Wilde türü günahkârlardanım" alıntıları paylaşılmış; ancak bu "günahın" neden Maurice için kalıcı bir yafta, Clive için geçici bir heves olduğu tartışılmamıştır. Bu kör nokta yüzünden söz konusu roman, yıllardır bireysel bir "eşcinsel uyanış" anlatısı olarak ele alınagelmiştir. Oysa metnin asıl gerilimi, bireyin iç dünyasından çok burjuva toplumunda arzusunun hangi sınıfsal koşullarda mümkün olduğuna ilişkindir. Roman, Edward dönemi İngiltere'sinde arzuyu evrensel ve zamansız bir deneyim olarak değil, toplumsal ilişkiler tarafından biçimlendirilen tarihsel bir olgu olarak ele alır. Bu yönüyle Maurice, cinselliği psikolojik bir mesele olmaktan çıkarır

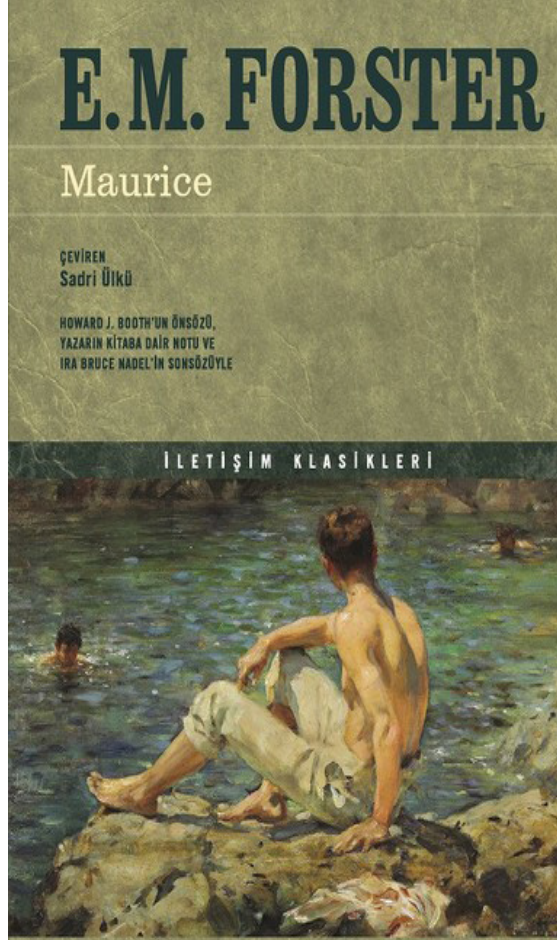
ve onu doğrudan sınıf ilişkilerinin içine yerleştirir.

Bunda, yazarın kitabı kaleme alırken referans aldığı ve etkilendiği çevrelerin de payı olduğu aşikârdır. E. M. Forster, romanını yazarken İngiliz ütöpik sosyalistlerinden ve erken dönem eşcinsel hakları savunucularından Edward Carpenter ile George Merrill arasındaki ilişkiden ziyadesiyle etkilenmiştir. Örneğin Alec karakteri ile Merrill arasında tesadüfe yer vermeyecek kadar belirgin eşleşmeler vardır. Romanın geçmişi ve anlatısı hakkında zihinlerde az da olsa bir fikir oluşturabildiğime ve artık içeriği hakkında konuşmaya başlamak gerektiğine inanıyorum. Romanımız, Maurice'in öğretmeni B. Ducie ile kadınlar ve evlilik hakkında konuşmasıyla başlar. Bu, Maurice'in burjuva toplumun dayatmalarını (evlilik, soyun devamlılığı, kariyer vb.) ilk sorguladığı andır. Süreç içerisinde hizmetçi çocuk George, Cambridge'de tanıştığı Clive ve onun için çalışan genç işçi Alec ile zaman içinde eşcinsel arzularının farkına varan Maurice'in tüm bu deneyimleri içinde her birey, mensup olduğu sınıfı temsil edecek biçimde yaratılmıştır. Yazar bize şahısların özelinde sınıfları sunmuş; arzusunun sınıfsal karakterini ve sınıflararası arzusunun çelişkilerini açığa çıkarmıştır. Şimdi gelin, yazının başından beri söylediklerimizi somutlaştırarak devam edelim.

Romanın merkezine yerleşen Maurice Hall, tam da sözünü ettiğimiz sınıfsal çatışmanın ve sıkışmışlığın vücut bulmuş hâlidir. O ne aristokrasinin her şeyi yapabilme dokunulmazlığına sahiptir ne de emekçi sınıfın kaybedecek bir şeyi olmayan o çıplak gerçekliğine. Maurice, klasik anlamıyla

küçük burjuva bir öznedir; yani düzenin devamlılığına muhtaçtır. Bu ara konum, Maurice'in bilincini sürekli ve sancılı bir biçimde ikiye böler. Bu yüzden Maurice'in yaşadığı kriz, popüler ve liberal okumaların yıllardır iddia ettiği gibi sadece bastırılmış bir cinsel kimliğin psikolojik travması değildir. Onun krizi, küçük burjuva bilincinin yapısal kararsızlığıdır. Toplumsal onay (kariyer, aile, itibar) ile kendi arzularının ardından gitmek arasındaki sarkaç, onun karakterinin zayıflığından değil, sınıfsal konumunun ona çizdiği sınırlardan kaynaklanır. Buna paralel olarak, somut deneyimlerle doğruluğundan emin olduğumuz bir gerçeklik vardır: Küçük burjuva, statüsünü kaybetmekten ve proleterleşmekten korkar. Maurice de arzusunun gerektirdiği radikal kopuşu gerçekleştirecek siyasal ve sınıfsal cesareten yoksundur. Çocukluktan beri aynı kaynaktan farklı biçimlerde karşısına çıkıp duran bu ikiliğin içinde savrulan Maurice, Cambridge Üniversitesi'ne kabul edilince bu ikircikli psikolojik durumunu ve kaygılarını da yanına alarak üniversiteye gider.

Cambridge yıllarında baş karakterimizin hayat sahnesine dâhil olan ve Maurice'in ilk aşkı olan Clive Durham ise bu tablonun karşı kutbunda, aristokrat-burjuva ideolojinin sarsılmaz ve sinsi işleyişini temsil eder. Clive için eşcinsellik, bedensel bir pratikten ve cinsellikten tamamen (!) arındırılmış, Antik Yunan referanslarıyla süslenmiş estetik ve entelektüel bir zihin egzersizidir. O (ve onun gibiler) arzuyu yaşamaz; Platon'un Şölen'i üzerinden tartışır, yüceltir ve vakti geldiğinde gözle

görünmeyecek bir yere fırlatır. Clive'in Yunanistan ziyareti — orada entelektüel hazzın en yüksek numunesini tattığını düşünmesi — sonrasında bu entelektüel alışkanlıklardan yüz çevirerek heteroseksüel evliliğe yönelmesi ve malikanesinin idaresini devralması, bir cinsel yönelim değişikliği ya da "büyümek" olarak okunamaz. Burjuva toplum, haz ve arzuya yönelmeniz hâlinde sizi uzun yıllar tolere etmez. Bu, burjuva düzeninin kendini yeniden üretme refleksidir. Mirasın korunması, soyun devamı ve mülkiyetin devri, bireysel hazdan daha önemlidir. Forster burada aristokrat ahlakın ikiyüzlülüğünü acımasızca teşhir

eder. Yaşananlar, Clive'in mülkiyetin ve düzenin bekasını bireysel tutkuya tercih eden, kendi sınıfının sadık bir askeri olduğunu kanıtlar.

Romanın ve aslında Maurice'in kaderinin gerçek kırılma noktası, Alec Scudder'ın sahneye çıkışıyla yaşanır. Alec bir av bekçisidir; sınıfsal olarak proleter bir figürdür ve tam da bu konumu onu burjuva ahlakının rafine, karmaşık bastırma mekanizmalarından ve yapmacık nezaket kurallarından azade kılar. Alec, arzuyu ne Clive gibi yüce bir dostluk ve entelektüel deneyim estetize eder ne de Maurice gibi "günah" diyerek ahlaki buhranlarla

boğar. O, arzuyu dolaysızca ve en maddi hâliyle yaşar.

Alec'in bu doğrudanlığı başlangıçta Maurice'i dehşete düşürür; çünkü bu, sınıflar arası dolaysız bir temastır. Ancak Alec, burjuva toplumunun ona dayattığı sessiz hizmetkâr rolünü reddeder; önce şantajla, sonra ise saf bir tutkuyla Maurice'ten hak talep eder. Bu durum Alec'i romantik bir "soylu vahşi" yapmaz; onu ideolojik olarak daha az kuşatılmış, hayatta kalma güdüsüyle hareket eden sahici bir özne hâline getirir. Maurice'in özgürleşmesi de ancak Alec'le, yani arzunun o güne dek giydiği sınıfsal maskelerden arındığı noktada mümkün olur. Maurice, aşağı gördüğü sınıfa inerek — ya da onlarla ilişkilene temelinde bir bağ kurarak — kendi sınıfının zincirlerini kırar. Tüm bu sahneler, geçmiş devrim örneklerinde gördüğümüz proletarya ile küçük burjuvazi arasındaki ittifaklara ve ilişkilene melere ne kadar da benziyor, değil mi?

Forster'ın finalde Maurice ve Alec'i toplumun merkezinden, Londra'nın işleyişinden ve mülkiyet ilişkilerinden bilinçli bir biçimde çekerek ormana (greenwood) göndermesi, metnin politik sınırlarını belirler. Forster burada bir devrim önermez.

Bir burjuva yazarı olarak - tıpkı kitabı yazarken esinlendiği ütopyik

sosyalistler gibi - işçi sınıfının iktidarını hayal edecek tarihsel vizyona sahip değildir. Romanın koyduğu teşhis, tüm liberal okuma biçimleriyle bulandırılmaya çalışılsa da aslında çok nettir: Mevcut burjuva toplumunda, kapitalist üretim ve ahlak ilişkileri içinde eşcinsel bir özgürlük yapısal olarak imkânsızdır. Kapitalist küresel sistem içinde en "ileri", en "entelektüel" ve en "özgürlükçü" toplum bile arzuyu ancak yalanla kuşatılmış, Clive tarzı bir ikiyüzlülükle tolere edebilir.

Dolayısıyla Maurice'in mutlu sonu, sistemle bir barışma ya da sisteme kabul edilme değildir. Aksine, statüden, paradan ve saygınlıktan vazgeçiş pahasına kazanılmış; sürgünde yaşanan kırılğan ama onurlu bir özgürlüktür. Sonuç olarak Maurice, liberal bir hoşgörü ya da kendini bulma masalı değil; burjuva ahlakının ve sınıf düzeninin sınırlarını ifşa eden bir romandır. Arzunun kimin için yaşanabilir bir lüks, kimin için yasak bir meyve olduğu apaçık gösterilir. B. Ducie ile yapılan ilk konuşmadan Alec ile kaçtığı güne kadar, bütün roman boyunca Maurice'in yüzüne çarpan tek bir gerçeklik vardır: Arzu gökten zembille inmez; sınıflı toplumda bedenler de aşklar da sınıfsaldır.

şimdi devrim zamanı!

Türkiye’de ve dünyanın dört bir yanında gençlik olarak geleceksizliğin, yoksulluğun ve gericiliğin pençesindeyiz. Yaşamlarımız yoksulluğun pençesinde bırakılırken, ekonomik krizin yükünü omuzlarımızda hissediyoruz, barınma hakkımız gasp edilmiş, geleceğimiz çalınmış haldeyken; bizler susmak yerine ayağa kalkıyoruz!

Yemekhanelerde her gün artan fiyatlarla aç bırakılıyor, niteliksiz ve fahiş fiyatlı yurtlarda, pahalı kiralar altında gençliğimizi tüketiyoruz. Kulüplerimiz kapatılıyor, demokratik etkinliklerimiz yasaklanıyor; sosyal ve kültürel üretimden koparılıyor. Kayyum rektörler ve siyasal iktidar eliyle söz, yetki ve karar hakkımız elimizden alınıyor. Üniversiteler dinci-gerici politikalarla kuşatılıyor; cinsiyetçi ve homofobik uygulamalarla kadın ve LGBT+ öğrenciler baskılanıyor. Yurtlarda, amfilerde,

kampüs meydanlarında yükselen her mücadele; disiplin soruşturmalarıyla, baskıyla sindirilmeye çalışılıyor.

Eğitimden- barınmaya, beslenmeden-sağlığa kadar en temel ihtiyaçlarımız 4.000 TL’lik KYK bursu/kredisıyla karşılanamıyor, asgari ücretin bile altında kalan KYK bursu, enflasyon ve zamlar karşısında eriyip gidiyor. Bu koşullar bizi yalnızlığa, umutsuzluğa, geleceksizliğe ve hatta intihara sürüklüyor.

Ancak faşizm bu sorunları yaratırken; aynı zamanda yurtlarda, yemekhanelerde, amfilerde ve sokaklarda yükselen mücadele sermaye sınıfının korkulu rüyası haline geliyor. 19 Mart’ta gençliğin yaktığı örgütlü mücadele ateşi, Deniz Gezmişlerin devrimci mirasıyla birleşerek ayaklanmalara gebe bir yeni evreyi doğuruyor.

Bu dönemin en acil ihtiyacı, yükselen

öğrenci hareketini örgütlü bir güce dönüştürmektir. Okullarımızda, yurtlarımızda ve bulunduğumuz her alanda kendi Söz-Yetki-Karar mekanizmalarımızı, meclislerimizi ve komitelerimizi kurmalıyız. Sorunlarımıza pratik çözümler üretmeli, taleplerimizi netleştirmeliyiz:

- Nitelikli beslenme ve barınma koşulları için,
 - Kışlaya çevrilen kampüslerimizde polis ve ÖGB kuşatmasının kaldırılması için,
 - Dinci-gerici eğitimin yerini politeknik, ücretsiz, eşit eğitime bırakması için,
 - YÖK boyundurluğundan çıkmak, eğitimi sermayeden koparmak için,
 - Kayyum rektörler eliyle yasaklanan tüm kampüs faaliyetlerimiz ve kapatılan öğrenci kulüplerimizi tekrar kazanmak için,
 - Gözümüzü her açtığımız sabaha, MESEM'ler de kâr uğruna katledilen sıra arkadaşlarımızın haberleri ile uyanmamak için,
 - Ve en önemlisi Söz'ün, Yetki'nin, Karar'ın bizim olduğu özgür kampüsler için,
- "Şimdi Devrim Zamanı!" diyerek mücadeleyi yükseltme vakti.

Bu talepler etrafında üniversitelerimizde ve sokakta kazanacağımız her zafer, mücadele eden tüm güçlerin kazanımı olacaktır. Haklarımızı ancak sokakta, grevlerde, eylemlerde kazanacağımızı biliyoruz ve öyle yapacağız! Sokakta kazanılan her eylem, zaferin yolunu açıyor, politik özgürlüğe bir adım daha

yaklaşıyor!

Bugün işçilerin, emekçilerin, kadınların, LGBT+'ların grev ve eylemleriyle toplumsal devrim bir hareket olarak yükseliyor. Öğrenci cephesindeki bu kıvılcım, ezilen diğer kesimlerde daha hızla yayılıyor, "Şimdi Devrim Zamanı" şiarıyla kitlelerin hareketlerinde ses buluyor ve bulunduğumuz her alanda, "Şimdi Eylem Zamanı" diyerek mücadeleyi büyütüyoruz.

Bugün yaşam ve ölüm arasında seçim yapmaya zorlanan bir kuşak olarak tek bir yolumuz var: Denizler olup kampüs sınırlarını aşmak, bulunduğumuz her alanda öğrencilerin devrimci örgütlülüğünü büyütme ve faşizme karşı mücadeleyi örmek!

1968'de bulunduğu her alanı eylem alanına çeviren Denizlerin yarattığı örnek ile karşımıza çıkan her sorunda kitlelere "Şimdi Eylem Zamanı!" diyebilmek. Yani seçimimizi, yaşamı her yere yaymak.

Çöküşünü engellemek için dünyanın dört bir yanını savaş alanına çeviren emperyalist sistemin ve geleceğimizi çalan kapitalist sistemin karşısında tüm sıra arkadaşlarımızı;

Emperyalizme, faşizme, şovenizme, ekonomik ve siyasi krize karşı bulunduğumuz her alanda "Şimdi Devrim Zamanı!" şiarını yükseltmeye çağırıyoruz! Çünkü;

Kurtuluşumuz devrimde; devrim ise ellerimizde, onu gerçekleştirmeyi bekliyor!

Şimdi Devrim Zamanı!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Yaşasın 1 Mayıs!

Her 1 Mayıs'ta; gençliğin önünde işçi sınıfının tarihsel mücadele gününü ileriye götürme ve sınıf dayanışmasını örgütlenme sorumluluğu duruyor. İnşaat işçilerinden öğretmenlere, madencilerden depop işçilerine işçi sınıfının grevlere, eylemlere aktığı bu dönemlerde; 1 Mayıs'ın ve 1 Mayıs alanı Taksim Meydanının önemi daha da artıyor. Şimdi öğrenci gençliğin kampüslerden sokaklara, işçi eylemlerine, 1 Mayıs alanlarına akmasının ve sınıf mücadelesinin yılmaz bir neferi olmasının zamanıdır!

DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!

Devrimci önderlerimiz Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın 6 Mayıs 1972'de katledilmelerinin üzerinden 54 yıl geçti. 54 yıl önce Denizler, tarih sahnesine çıktıklarında, bu toprakların devrim tarihini değiştirdiler, ileriye taşıdılar. Onların 68 hareketinde ve 71 çıkışında yarattıkları devrimci kopuş; sermayeyi tir tir titretti. Bugün, sermaye egemenliği, Denizleşen gençliği gördükçe o derin korku ile yine sarsılıyor. Faşist baskıları, gerici politikalarını artırıyor. Bu politikaların karşısında; cesaretle, durmak bilmez devrimci coşkularıyla, gözü pek kavgalarla ve büyük bir fedakarlıkla önderleşen yoldaşlarımızın kavgasını kuşanıyoruz. Tutsak düşüklerindeyse, 'Devrim Yapmaktan Geliyorum' diyen ve zindanlardan çıkar çıkmaz eylemlere koşan bir kararlılıklarını kuşanıyoruz. Her 6 Mayıs'ta, ölümsüzleşen yoldaşlarımızı Karşıyaka Mezarlığında mezarları başında saygıyla anıyoruz. Onların bayrağını yıkılmaya yüz tutmuş bu düzene son darbeyi indirmek için göklerde sallandırıyoruz.

Hiçbir Güç Özgürlüğümüzü Elimizden Alamayacak!

Faşist devlet, yükselen devrim dalgasını baltalamak için, devletin en küçük yapı birimi olan ve ataerkiyi,gericiliği,transfobiği yaydığı "aile yapısını korumak" için; renklere, farklılıklara ve tümünden insanlığa düşman olduğu için her geçen gün LGBTI+ bireyleri yaşamdan daha fazla dışlayan adımlar atıyor. Bugün, biyolojik cinsiyet dayatmalarıyla, "aykırılıkları" illegalize edilmesiyle, hormona erişim hakkının gasp edilmesiyle ve 11. yargı paketi ile LGBT+ ve trans bireyler saldırı altında.

Bu saldırılarla nefret körükleniyor. Toplumsal cinsiyet eşitsizliği yeniden ve yeniden üretiliyor. Varoluşumuz reddediliyor. Faşizm toplum üzerinde kaybettiği baskı ve korku duvarlarını tekrar inşa etmek için şiddette sınır tanımıyor. LGBT+'lara yönelik sınırsız bir baskı politikası uyguluyor ve LGBT+'lara yönelik baskıyı hukuki yollarla meşrulaştırmaya çalışıyor. Bu hedeflerle gözü dönmüş bir şekilde saldıran faşizm; yasalarınızla var olmadık, yasalarınızla yok olmayız diyen bir cüreti karşısında buluyor. Bu cüretle, LGBT+ özgürlük mücadelesi toplumsal bir özgürlük mücadelesi olduğunu görerek ezilen tüm kesimlerin varlığına savaş açan politikalara karşı mücadele büyüyor.

İşbirlikçiyi Yık NATO'yu Dağıt!

Kurulduğu günden bu güne kadar dünya halklarına ölüm olmuş eli kanlı NATO, bu yılki zirvesini 7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleştirmek üzere Türkiye'ye geliyor. Emperyalizmin tam ilhak sürecine boyun eğmeyen ülkeleri silah zoruyla yıkmamanın, karşı devrimin ve anti-komünizmin askeri, siyasi ve iktisadi örgütü NATO, hegemonyasını topyekun kaybetmek ile karşı karşıya. Onun karşısında birlik olan ve savaşan halklar, gençler, işçiler, öğrenciler tarafından boğazı sıkılır durumda. Şimdi her tarafı savaş alanına dönmüş dünyanın içinden özgür ve barışçıl bir dünyayı kurmak için anti-emperyalist saflarda yer alan ve Ankara'ya gelecek NATO'yu eylemlerle karşılayacak olan gençliğe bin selam!

